No. 1 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

AVENTURI EXTRAORDINARE

La voia intâmplării!

EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

La voia întâmplării !

CAPITOLUL I

Accidentul fatal

Păzește-te, tată ! păzește-te ! — strigă Raimond înspăimântat.

Prea târziu !

Halatul lui Petre Balsan, ridicat de un violent curent de aer, produs de o fereastră deschisă, fu prins între cilindru și cureaua de transmisune și nenorocitul, simțindu-se tras, întinse instinctiv brațele înainte.

Amândouă mâinile îi fură prinse în angrenajul, care se învârtea cu repeziciune. Și, cu un urlet de durere, Petre Balsan căzu leșinat ; mâinile lui nu mai erau decât două cioturi zdrobite, din care curgeau șiroaie de sânge.

Raimond se repezi la ușa hangarului, o deschise și strigă disperat :

— Ajutor, mamă, ajutor !

Apoi, fără a mai aștepta și fără a-și pierde prezența de spirit, cu toată durerea ce simțea, alergă la tatăl său și îngenuchiă lângă dânsul ; scoase din buzunar o sforicică și legă bine brațele rănitului, strângându-le de-asupra pulsului. Căci Raimond Balsan știa ce să facă în astfel de ocazii. Nu era doar degeaba sergent în secția de călăuze a cercetașilor din Roma.

Acele legături sumare fură deajuns spre a opri sângele.

Dar, în prag apăru d-na Balsan. Văzând pe soțul său întins ca mort pe țimentul însângerat, scoase un strigăt și se clătină, gata să leșine.

Dar vocea sigură a fiului îi redete puterea.

— Mamă ! — îi zise Raimond — du-te repede și chiamă doctorul. Tata e numai leșinat. Nu te speria. Il voi pune eu pe pat.

Și cum mama se apropia, cu mâinile întinse și privirea rătăcită :

— Nu, nu, — îi strigă Raimond. Nu te apropia ! Du-te după doctor.

Era atâta energie convingătoare în cuvintele sale, încât d-na Balsan eși repede și alergă spre casa doctorului care sta în apropiere. Atunci Raimond, trecându-și amândouă brațele în jurul corpului rănitului, îl duse în căsuța de lemn ce se ridica cevă mai departe de hangar și acolo îl așeză pe un pat.

Petre Balsan, victima acelui înspăimântător accident, era un lucrător mecanic de mare valoare, născut la Roma, din părinți originari din Veneția. In tinerețe emigrase în Franța, la Paris, unde se însurase cu o franceză, lucrătoare și ea într'un mare atelier de mode. Reîntors la Roma pentru o mică moștenire, care îi asigura o modestă independență, el cumpărase un teren spațios la Lungo Tevere, unde ridicase un hangar cu un mic atelier alăturea, în care lucra pe cont propriu și o căsuță, în care trăia liniștit cu soția și unicul lor fiu, Raimond, un băiat de șaispreece ani, care se născuse la Roma, chiar în primul an, după întoarcerea sa.

Și, de un an, ajutat doar de fiul său, Petre Balsan, lucra la o invenție a lui, un hidroplan special, insubmersibil, capabil de zboruri mult mai lungi și mai rapide decât cele efectuate pân' acum de alte aparate similare și pe care îl botezară „Aeroc".

După numeroase experiențe, făcute în taină, cu motorul său fără zgomot, terminase aparatul.

Tocmai în timpul acela, Carnegie, miliardarul american, anunțase prin ziare, că oferă un premiu de un milion de dolari, adică cinci milioane de franci francezi aviatorului care va traversa pentru prima oară Atlanticul, plecând din orice port european spre a ajunge la New-York.

Și Petre Balsan se pregătea să încerce formidabilul raid, având pe fiul său ca pasager și ca ajutor, când se întâmplă acel stupid accident care-i strivi mâinile, lăsându-l infirm.

Singur în cameră, cu tatăl său care zăcea pe pat, Raimond simți că i se risipește încetul cu încetul curajul, care-l susținuse în clipa tragică.

Dar nu fu decât o clipă de slăbiciune. Un gând îi fulgeră prin minte. Își ridică fruntea; ochii săi căprui scânteiau. Și cu glas tare, cașicând rănitul ar fi putut să-l audă strigă :

Tată ! voi lua eu locul tău ! Voi străbate Atlanticul ! Și

voi câştiga cele cinci milioane de franci pentru mama şi pentru tine !

Abia rostise aceste cuvinte şi auzi paşi în odaia de alături, care le servea de bucătărie şi de sufragerie în acelaş timp.

Se întoarse.

Uşa se deschise şi mama sa intră urmată de un străin : era medicul.

Acesta fără a spune un cuvânt îşi aruncă pălăria pe un scaun şi examină apoi pe rănit, dându-i să respire nişte săruri foarte tari.

Şi cum Petre Balsan tresărea şi deschidea ochii, el zise femeei care sta în picioare în dărătul lui :

— Veţi avea puterea să mă ajutaţi, doamnă ?

— Da, răspunse biata femee, ştergându-şi ochii umflaţi de plâns.

— Bărbatul dv. şi-a pierdut pentru totdeauna mâinile, dar viaţa nu-i e în primejdie, mulţumită acestor legături, care au oprit sângele. Curaj ! Vedeţi, se trezeşte. Il vom vindeca. Ridicaţi-l încet, încet de tot....

Şi câteşi trei se ocupară de rănit, care trezit, şi strângând dinţii ca să nu urle de durere, privea cu disperare mâinile sale însângerate si fără formă.

CAPITOLUL II

„Sus inimile, cercetaşi !"

Accidentul se petrecuse la 3 Iunie, într'o Marţi la orele cinci după amiazi.

La opt, lăsând pe mama sa la căpătâiul tatălui său adormit Raimond Balsan, fără a se mai gândi să stea la masă, se urcă în autobuzul care tocmai pornea spre Roma.

Avea o idee, care trebuia numaidecât pusă în practică.

Destinul îl lovise în tatăl său. Dar el se ridica împotriva destinului cu un zâmbet de sfidare.

Nu făcea oare parte din acea pleiadă de tineri valoroşi, carî oţeliţi la aspra şcoală a cercetaşilor italieni, ştiu să îndure totul cu seninătate şi să învingă toate cu voinţă nestrămutată ?

De cinci ani de când făcea parte din secţia exploratorilor izbutise să fie remarcat şi apreciat pentru admirabilele şi precocele sale calităţ de înţelepciune şi energie, de prudenţă şi îndrăzneală. Tot acolo legase o strânsă prietenie cu Marius Colombo, un băiat de aceiaşi vârstă cu el, care învăţa mecanica şi cu Jan-Maria Callega, de origină genovez. Acesta era un băeţandru de cincisprezece ani, fiul unui comandor, care re-

tras de mai multă vreme din marină, ocupa acum un post înalt la Ministerul armatei.

Jan-Maria care vroia să îmbrățișeze cariera tatălui său, se pregătea sub privegherea acestuia ca să dea examen de admitere la Școala navală. Camarazii săi cari 'l și vedeau mare navigator, îl porecliseră Jean Bart, dându-i numele celebrului marinar francez.

Printre cercetași era cunoscută trainica prietenie ce lega pe cei trei băeți cari erau văzuți mai totdeanua împreună.

Marius Colombo, de fel din Milano, rămas de copil orfan, fusese luat de un unchi al mamei sale, care avea un magazin de arme la Roma și care 'l dase să învețe mecanica într'un atelier de repart automobile.

Raimond se duse deadreptul la dânsul. Il găsi cufundat în citirea unei cărți de aventuri în camera din dosul magazinului unchiului său.

— Bunăseara. Marius, zise el. Unchiu-tău e aicia ?

— Da. Era cam obosit și s'a culcat. Sunt ceasurile nouă și tocmai mă gândeam să fac și eu ca el, răspunse Marius. Dar ce ai de ești așa palid ? Și cum se face că ești aci la ora asta ? Vii de acasă ? S'a întâmplat ceva ?

S'a întâmplat ceva ?

— Da, ceva grav, răspunse Raimond. Unchiu-tău nu e aci. Deci, putem vorbi.

Și fixându-și privirea ochilor săi căprii plini de energie în ochii negri, vecinic răzători a lui Marius îi spuse răspicat :

— Marius, dacă nu ți-e frică, tu, eu și Jean Bart vom pleca mâine spre America.

— Spre America ?

— Da, continuă Raimond. Vreau să-ți desvălui un secret, care pân 'acum era al tatei, dar acum e al meu.

Și îi vorbi despre „Aeroc" despre premiul de cinci miloane, despre traversarea Atlanticului.

Apoi povesti, cu glasul tremurând de emoție oribilul accident de după amiazi.

Trebuia să plecăm mâine ,tata și cu mine.

Vom pleca !

Tata e pus în imposibilitate de a o face și va fi deacum înainte pentru totdeauna, din nefericire. Dar eu sunt aci ! Și tu... și Jean Bart !

Sunt trei locuri pe „Aeroc" al treilea era să fie ocupat de o rezervă de provizii. Vom lua mai puține și vom încăpea câteși trei. Jean Bart se prepară pentru Școala navală. Cunoaște navigația, orientarea. Își va lua hărțile și instrumentele și apoi știe englezește : la New-York ne va fi de mare folos.

Tu te pricepi bine la motoare și la mecanică, vei fi mecanicul. Eu am ajutat pe tata la construirea hidroplanului și am luat parte la zborurile de încercare, voi fi deci pilotul și șeful expediției și vom lua premiul !

— Și vom dovedi lumii cine sunt cercetașii italieni! strigă Marius cu entusiasm. Cei doi băieți se priviră emoționați și printr'o mișcare spontană se aruncară unul în brațele altuia, îmbrățișându-se ca soldații cari se duc la luptă. Cinci minute mai târziu cei doi băeți mergeau cu pași rari pe șosea, îndreptându-se spre locuința lui Jean Bart.

După ce fură primiți, chiar de comandor, cei doi băeți putură, fără nicio dificultate să se ducă în camera lui Jan-Maria, zis Jean Bart.

Acesta era un băețaș cam scund, dar bine legat cu ochii albaștrii, bărbia proeminentă, fruntea strâmtă cu două linii verticale între sprâncene; expresia figurii sale denota o fire leală, dar puțin încăpățânată.

Fu uimit, văzând pe prietenii săi.

Dar, repede aproape pe șoptite, Raimond îl puse în curent cu cele petrecute și cu planurile sale de viitor.

— Ne-am înțeles ! declară Jan Maria cu simplicitate și ca și când ar fi fost vorba de o simplă excursie la porțile Romei, de pildă, întrebă cu obișnuinta lui liniște :

— Când plecăm ?

— Imediat ! răspunse Marius cu vioiciune.

— Vrei să zici mâine, pe înoptate — rectifică Raimond cu un zâmbet.

— Ne-am înțeles, declară Jean-Bart. Mâine la patru voi fi la tine. Voi inventa un pretext pentru tata...

Deschise ușa și eșiră câteși trei.

Urmară un lung coridor întunecos și în vestibulul luminat de un glob electric, găsiră pe Callega care, cu vechea lui pipă în gură, sta în pragul salonului.

— Ei băeți, le zise el surâzând, când porniți la micul război în așteptarea celui mare ?

— Mâine după amiazi, domnule comandor, răspunse Marius cu glasul lui sonor.

Atunci comandorul ridică pipa în aer cu un gest larg și le zise pe un ton părintesc și glumeț:

— Sus inimile, cercetași.

— Da, domnule comandor, zise Raimond, punând fără voie în glasul său o nuanță strengărească. Sus inimile ! Cercetașii italieni se vor urca foarte sus, mâine !

CAPITOLUL III

Busola trucată

Şi pe când cei trei cercetaşi hotărau să se avânte în acea formidabilă aventură a traversării Atlanticului în aeroplan, un fapt, neînsemnat în aparenţă, dar care trebuia să aibă consecinţe incalculabile şi dramatice, un delict mai bine zis, se săvârşia în hangarul-laborator dela Lungo Terere.

Cu toate precauţiunile luate spre a ascunde secretul invenţiei sale şi al experienţelor încununate de succes şi cu toate că de un an se mărginise să lucreze numai cu ajutorul fiului său, pe când cu 3-4 lucrători ar fi putut termina aparatul într'o lună, cu toate astea, secretul era cunoscut, în parte, de un om.

Acesta era un lucrător, anume Rognardi, pe care Petre Balsan îl dase afară din atelierul său din pricină că era leneş, beţiv şi neglijent.

Rognardi jurase să-şi răzbune.

Trecură săptămâni şi luni. Şi, mulţumită unui spionaj aproape continuu, află că Balsan construia şi aproape terminase un aeroplan de un tip nou.

— Bun, îşi zise el, am în mână răzbunarea mea! Voi intra în hangar într'o noapte şi voi face aeroplanului o avarie invizibilă, care, în plin zbor, va face să se prăbuşească aparatul şi... conducătorul său.

Fireşte, o oră după accidentul lui Petre Balsan, Rognardi îl aflase şi se hotărî să dea lovitura chiar în seara aceea.

Pe la ora zece deci, forţă uşa hangarului şi se strecură înăuntru. Dar, când aprinse felinarul pe care-l avea la el, avu o deziluzie. Credea că va găsi aeroplanul în mijlocul vastului hangar şi nu găsi decât un zid, un al doilea zid foarte solid, în care era o uşiţă cu drugi de fier şi cu trei broaşte de mărime neobişnuită. Aeroplanul se găsea dincolo de acel zid şi poarta prin care îl scotea din hangar era în partea cealaltă, exact în faţa locuinţei lui Balsan, care sta acolo ca o sentinelă de gardă. După câteva clipe de uimire şi necaz, Rognardi îşi zise :

— Nu face nimic, am destulă vreme. Să începem! Si se apucă să desfacă broaştele. Dar erau atât de bine înţepenite în lemn, încât, ca să le scoată, ar fi trebuit să întrebuinţeze violenţa şi ar fi făcut zgomot. După o oră de sforţări zadarnice, mormăi :

— Afurisit nenoroc! n'am să pot da lovitura! şi se hotărî să plece, decis să se înapoieze în altă seară cu instrumente mai potrivite. Dar, pe când se scula de jos, ochii i se opriră asupra unui aparat strălucitor, pus pe o bancă.

— Iaca.... busola!

Se apropiă și privi instrumentul: O frumoasă busolă marină. Un zâmbet răutăcios îi încreți gura.

— Dacă nu voi putea cumva ajunge până la aeroplan murmură el, pot în orice caz să-i stric instrumentul acesta. Mă pricep, e un lucru ușor. Si nu va observa nimic, decât colo sus, unde se va rătăci... Si, fără a mai sta la gânduri, luă busola si în mai puțin de câteva minute o desfăcu în parte. Luă dintre rămășițele de metal rămase pe bancă o mică lamă de fier. Apoi, cu multă îndemânare, o introduse într'un anumit punct în așa mod, încât, închizând cutia, lama să rămână bine înțepenită și invizibilă în același timp. Remontând busola, murmura :

— Lama de fier va face să devieze acul magnetic și chiar roza vânturilor, deoarece pe busolă, roza vânturilor se învârtește și se orientează după indicațiile acului... Acul are funcțiunea de a arăta nordul, și îl arată totdeauna, cu condiția ca să nu fie supus altei influențe. Aci lama de fier îl va face să devieze... și în loc de a arăta nordul, acul va arăta sud vestul....

Desigur, curând sau mai târziu, cineva care ar încerca să se orienteze aci pe pământ ar constata după multe încercări că busola a fost trucată, dar pe mare nu există nici un mijloc de control... De ajuns să se ridice ceața și aviatorul nu va mai putea să se orienteze nici după mersul soarelui nici după stele. Și înainte de a-și da seama, câte catastrofe se pot întâmpla !..

Și, pe când își vorbea astfel, se furișă cu multă precauțiune afară din hangar ; apoi, cu capul plecat, cu umerii strânși, ferindu-se în noaptea aceea senină, o luă tiptil în spre Tibru, pe malul căruia se opri, ascunzându-se în niște păpuriș. Ridicând capul, văzu o umbră mișcându-se în hangar și dispărând pe partea cealalată.

— Te pomenești că vine încoa', își zise Rognardi. Dar, am timpul să mă depărtez.

Si, fără a se mai ascunde, răufăcătorul o luă la fugă, depărtându-se.

Nu se înșelase.

Raimond, care abia se înapoiase din oraș, făcea inspecție înainte de a se duce să-și vadă părinții și să se culce, după cum făcea în toate nopțile, în interiorul hangarului, lângă aeroplan.

Când ajunse pe poteca dealungul fluviului, după ce ocolise jumătate din construcția patrată a hangarului, Rognardi era deja departe. Dar, băiatul constată că usa laboratorului era crăpată,

— Ce-i asta ? exclamă el. Știam că o închisesem... Să fi fost mama? Pentru ce?

Inaintă, aprinse lampa electrică pe care o avea totdeauna în buznar și nu-i trebui mult ca să vadă că broasca fusese forțată.

Trecu lampa din mâna dreaptă în stânga și scoase browningul din buzunar, apoi intră hotărît. Cu pași siguri, trecu pe după cuptor în dărătul motorului electric, și al mașinilor, dar nu văzu nimic.

Apoi se duse și examină ușa, îndărătul căreia era aeroplanul. Era intactă. Dar, una din broaște era zgâriată și parc'ar fi fost ciocănită.

— Acum înțeleg, zise Raimond. Vreun hoț o fi aflat că tata a fost rănit, m'a văzut plecând și s'o fi gândit că nefiind nimeni în hangar, ar putea fura ceva unelte sau cauciucuri pentru roți ; dar sosirea mea l-a pus pe fugă.

Ridicând din umeri, constată dintr'o privire că nimic nu fusese atins în jur și ieși, închizând ușa. Mai ocoli odată hangarul cu revolverul în mână și uitându-se în jur :

— Nimeni! murmură el.

Puse revolverul în buzunar și scoțând o cheie deschise fără zgomot ușa dela intrarea casei.

Intrând, spuse încet :

— Sunt eu, mamă !

Străbătu în vârful picioarelor bucătăria-sufragerie, și intră în camera luminată de o lampă de noapte. Pe pat, Petre Bals dormea, foarte palid, dar liniștit, cu mâinile bandajate întinse pe plapomă.

Și mama dormea într'un fotoliu de lângă pat.

Raimond privind emoționat pe dragii lui părinți, simți umezindu-i-se ochii.

Ridicând mâna ca pentru un jurământ el spuse în șoaptă :

— Vă voi consola eu de această nenorocire, și vă voi aduce de peste Ocean gloria și bogăția.

CAPITOLUL IV

Plecarea

A doua zi la patru și un sfert după amiazi cei trei cercetași ședeau în hangar sub aripa stângă a aeroplanului.

Marius Colombo și Jan-Maria Callega veniseră tocmai atunci.

— Ce face tatăl tău ? întrebă Jan Bart care, sub înfățișarea lui aspră de ligur era cel mai sentimental dintre toți.

— E în afară de pericol, răspunse mișcat Raimond, dar nu va mai putea lucra, mâinile îi sunt definitiv pierdute.

— Atunci rămâne cum am hotărît ? întrebă Marius.

— Da.

— Când plecăm ?

— Astăseară la opt sau nouă. Când vor fi toate gata. Nu vom avea de cât să deschidem ușa hangarului, să împingem afară aparatul să ne urcăm în el și să punem în mișcare motorul.

— Bine, zise Jan Bart. Și ce faci cu părinții, le spui tot ?

Ochii căprii ai lui Balsan se întristară.

— Nu, răspunse el. Nu m'ar lăsa să plec. Le-am scris o scrisoare pe care o voi pune la plecare, pe masa din bucătărie. Mama o s'o găsească în clipa în care vom pleca de oarece va auzi sgomotul pe care'l va face aparatul depărtându-se.

Dar voi cum ați făcut cu cei de-acasă ?

— Eu, zise Marius, am pus la cutie scrisoarea pentru unchiu; o s'o primească la opt. O s'o citească, o să ocărască și pe urmă o să se ducă pe la toți vecinii și prietenii să le spuie că nepotu-său e un adevărat milanez !

Și Marius, izbucni într'un râs, care făcu pe Raimond să zâmbească.

— Eu zise, grav Jan Bart — am făcut acelaș lucru. Tata o să citească scrisoarea, o să bombăne de vre-o câteva ori; „fulgere și trăsnete". Și, pe urmă o să spuie mamii, că fiindcă am avut note rele luna asta m'a trimes, drept pedeapsă, la fratele lui, căpitan de port la Livorno, care într'o lună o să mă facă să umblu drept.

— Și mama ta o să-l creadă ? întrebă Raimond.

— Desigur că o să creadă, fiindcă așa ceva s'a mai întâmplat. Intr'o seară, fără măcar să-mi dea voie să mă întorc acasă, tata m'a dus dela liceu de-a dreptul la gară, mi-a dat câțiva gologani de buuznar și m'a urcat în tren !

— Atunci e minunat, zise Raimond. Iată scrisoarea pe care o voi lăsa părinților mei, adăogă el și apropiindu-se de ceilalți le ceti cu jumătate glas acele rânduri simple dar pline de o nestrămutată hotărîre prin care explica mamei și tatălui său motivul care-l împingea la acel pas atât de îndrăsneț.

— Bravo ! zise Marius, punând scrisoarea la loc în plicul ei.

— Dar asta nu e tot, zise Raimond, luându-i-o și vârând-o în buzunar. Înțelegeți că plecarea noastră trebuie să fie constatată în mod oficial, dacă vrem s'avem dreptul la cele cinci milioane, sosind la New-York.

— Așa e răspunse Marius. nu ne gândiam la asta

— Și ce-ai făcut ? întrebă Jan Bart.

— Azi dimineață am trimes o telegramă Președintelui

Aeronauticei italiene. I-am cerut să păstreze secretul, rugându-l ca astăseară la opt să vie aci cu un alt membru al societăţii spre a constata în mod oficial plecarea lui „Aeroc'„ şi am iscălit : Petre Balsan, constructor-aviator, cerând un răspuns telegrafic.

— L'ai primit ? întrebă Marius, entuziasmat !

— Da, iată-l.

Şi Raimond le arătă o telegramă redactată astfel :

Petre Balsan, Lungo Tevere. Vom fi la opt la hangarul dv. Conte del Faro.

— Da, spuse Jan Bart, numai dacă domnii ăştia ne-ar lua în serios. In fond, noi suntem nişte copii...

Marius îl întrerupse cu vioiciune :

— O să trebuiască să ne ia în serios, văzându-ne că plecăm !

— De altmineteri, zise Raimond cu un surâs plin de şiretenie, vor constata plecarea aeroplanului şi noi nu le cerem altceva.

— Atunci să lăsăm vorba şi să ne apucăm de lucru.

Dela patru şi jumătate până la opt cei trei băeţi se ocupară de ultimile pregătiri.

După ce terminară intrară în casă, unde D-na Balsam le prgătise o gustare. Biata femee, ca şi rănitul dealtminteri, credea că se distraseră punând toate în ordine în hangar.

Insfârşit terminară masa şi eşiră pe când D-na Balsam se aşeză iar la căpătâiul rănitului.

Raimond se uita mereu la ceas şi Jan Bart mormăia :

— Numai de ar veni.

— Desigur că vor veni, exclamă Marius, de vreme ce au telegrafiat.

De odată pe când Raimond spunea :

— E opt fără zece minute, apăru un automobil pe şosea.

- Iată-i : strigă Marius.

— Veniţi, veniţi, strigă Raimond, mama nu trebuie să-l audă. Şi câteşi trei alergară pe şosea, eşind înaintea automobilului şi când fură la câţiva metri numai de el, Raimond începu să facă semn, strigând :

— Opriţi !

Şoferul opri maşina.

Atunci, Balsan, chemându-şi în ajutor tot curajul şi prezenţa de spirit, se apropiă scoţându-şi pălăria şi întrebă, cu glasul cam tremurător :

— D-l Conte del Faro ?

— Eu sunt, răspunse unul din cei trei domni, care se găseau în automobil.

— Eu sunt Raimond Balsan, care v'a scris. Eu sunt acela care vreau să plec împreună cu camarazii mei Marius Colombo

și Jan-Maria Callega spre a traversa Atlanticul cu aeroplanul. V'am rugat să veniți, fiindcă plecarea trebuie constatată în mod oficial. Iertați-mă vă rog. Am iscălit în scrisoare pe tatăl meu, Petre Balsan, inventator și constructor al hidroavionului. El trebuia să plece împreună cu mine, dar ieri și-a tăiat amândouă mâinile într'un angrenaj și atunci noi trei am hotărît să încercăm această traversare singuri.

Contele del Faro și ceilalți doi domni ascultaseră cu o uimire mereu crescândă discursul micului cercetaș. Insfârșit surâse și zise cu amabilitate :

— Bine, copile, înțeleg, tatăl d-tale e rănit și ați hotărît să încercați în locul lui aventura. Dar, știți să pilotați un aeroplan ?

Raimond răspunse cu un zâmbet de mândrie.

— Desigur, domnule ! Cunosc aparatul tot așa de bine ca și tatăl meu. De un an lucrez la el. Am făcut probe în cursul cărora am fost adesea la volan. De zeci de ori împreună cu tatăl meu, am montat și demontat motorul — un motor nou, absolut fără zgomot și cu o forță de 180 cai. Cât despre prietenii mei, Marius e un excelent mecanic, iar Jan Maria zis Jan Bart. e candidat la Școala navală. Înțelegeți, dar domnule că ne pricepem în navigație aeriană.

Auzind acele cuvinte atât de limpezi, în care era îndrăsneală, siguranță și o oarecare nevinovăție, cei trei domni nu mai zâmbiră. Erau surprinși, mișcați, dar și încurcați.

Și fiindcă tăceau, întrebându-se doar din ochi. Marius zise cu hotărîre :

— Dacă vreți să aveți bunătatea să vă coborîți ca să mergeți pe jos până la hangar, căci părinții lui Raimond nu trebuie să știe că plecăm....

— Haidem, zise Contele del Faro și întorcându-se spre șofeur, îi spuse să aștepte.

Mergând încet spre hangar, Raimond le povesti totul despre invenția tatălui său, despre munca îndârjită și tainică de un an până la accidentul fatal. Apoi le arătă scrisoarea pe care o scrisese pentru părinții săi. După ce o citiră,, îi întrebă cu oarecare îngrijorare:

— Ce credeți, d-lor ?

Unul din cei trei domni răspunse grav:

— Dacă aparatul prezintă garanții de construcție, de soliditate și de tehnică trebuie să-i lăsăm să plece pe acești tineri eroi.

— Aceasta e și părerea mea, zise celalt

Și a mea, declară del Farro. Dar oricum, ne luăm o mare răspundere. Priviți-ii sunt niște copii !

— Sunt însă curagioși și italieni, dragul meu, răspunse acela care aprobase de la început.

— Ai dreptate — haidem la hangar. Cinci minute mai târziu, la lumina becurilor electrice mobile, cei trei reprezentanți ai Societății aeronautice examinau aparatul. Apoi se retraseră într'un colț și după o discuție de câteva minute se întoarseră la cei trei băeți, cari așteptau cu o emoție ce lesne se poate închipui.

— Când vreți să porniți ? întrebă del Farro.

— Imediat, d-le, dacă ne permiteți.

— Fără a mai vedea pe părinții voștri ?

— Balsan, păli, dar cu o sforțare de energie, raspunse:

— Da, domnule, fără a-i mai vedea... și plânge... și nu vreau să plâng.

— Dar camarazii dumitale au părinți ?

— Da, domnule.

— Și cum au făcut ?

— Au lăsat câte o scrisoare ca și mine.

— Bravo ! curagioși băeți, strigă contele del Farro ne mai stăpânindu-și entuziasmul și deschizând brațele, cuprinse pe Raimond într'o caldă îmbrățișare. Apoi, vorbind cu înfrigurare :

— Dă-mi scrisoarea, băiete. O voi da eu părinților tăi. Locuesc în căsuța de colo, nu-i așa ? Domnilor, îmbrățișați pe acești băeți ! Și acum, voi îmbarcați-vă. Vom împinge noi aparatul afară din hangar.

Și, nebuni de bucurie, de orgoliu și de entuziasm cei trei cercetași săriră la locurile lor. Raimond și Marius pe cele două scaune din față, iar Jan Bart pe cel din spate.

Cei trei bărbați împinseră aparatul, care se puse în mișcare fără zgomot.

In fața hangarului se întindea un câmp larg și necultivat.

— Sunteți gata ? strigă contele.

— Gata ! răspunse Jan-Bart.

— Atunci, vă spunem ca pe mare : Cu Dumnezeu înainte! Și se depărtă împreună cu ceilalți de aeroplan.

Raimond puse în mișcare elicea și împinse o pârghie. Se auzi un slab zbârnâit. Elicea se învârti mai repede... și aparatul alunecă lin, depărtându-se pe terenul neted.

— Trăiască Italia ! strigă Marius, fluturând pălăria lui de cercetaș.

— Trăiască Italia! răspunseră cei trei domni descoperindu-se. Și văzură la capătul câmpului aparatul decolând și ridicându-se cu repeziciune spre cerul crepuscular.

In acel moment se deschise ușa căsuței și în pragul ei

apăru o femeie, care împreunându-şi mâinile, scoase un geamăt de durere. Era biata mamă, care ghicise cele ce se petreceau.

— O ! Doamne ! Doamne ! Lacrimi mari îi picurau din ochi şi deodată se clătină... Contele del Farro prinse în braţe pe d na Balsan, care leşinase...

CAP. V

Ep.

Noaptea aceea de Iunie se anunţa foarte senină „Aeroc"-ul zbura în linie dreaptă la o înălţime de o mie de metri făcând un zgomot uşor ca şi zbârnâitul unei albine.

Raimond era la volan; Marius supraveghea motorul, Jan Bart examina o hartă la lumina încă destul de puternică a soarelui ce apunea. Ar fi cu neputinţă de descris emoţia lor. Şi totuşi, nici o umbră de tristeţe, de părere de rău. Era un amestec de speranţă, de bucurie, de entuziasm şi de forţa imensă unită cu violenta senzaţie a unei minunate libertăţi.

Trecuse cam vreun sfert de ceas de la plecare, fără ca cei trei aviatori să fi deschis gura, când Jan Bart, ridicând capul, strigă :

— Raimond.

— Ce e ? întrebă acesta.

— Trebuie să urmăm direcţia vest-nord-vest. Vom intra în Ocean prin golful Gasconiei. Cu ce viteză zburăm, Marius?

— 200 kilometri pe oră.

— Bine, zise Jan Bart. Acum sunt ceasurile nouă. De la Roma la Barcelona sunt 900 de chilometri în linie dreaptă. Vom trece deci deasupra oraşului pe la unu dimineaţa.

— Nu e nici o adiere de vânt. Nu vom devia dela linia dreaptă pe care trebue s'o urmăm, Raimond, şi nici nu e nevoie de busolă. Văd destul de bine Ursa mare şi cea mică cu steaua polară şi Carul lui Boote. Dacă nu se înnorează, ne ajung numai stelele pentru orientare.

Vântul produs de viteza cursei nu-i impiedica să-şi audă cuvintele de oareçe prora aparatului era prevăzută cu un parbriz de oţel în care se deschideau două ferestruici cu geamuri de cristal.

Dar, cu toate că puteau vorbi în linişte, de oare ce lipsa vântului le permitea să conducă destul de uşor, se mulţumiră timp de o oră şi jumătate numai cu observaţii geografice şi atmosferice.

Recunoscură pe rând, la luminile ce licăreau ici şi colo pe pământul cufundat în întunerec câteva aglomerări de oare-

care importanță, care după linia regulată pe care o urmau, trebuiau să fi fost orașele de pe coasta Corsicei sau a Sardiniei. Mișcați de același gând, cei trei cercetași strigară într'un singur glas : Adio Italie ! Și-și simțiră ochii umplându-se de lacrimi. Apoi nu mai văzură nimic decât apă și aer. Deodată la orizont, spre apus, apărură parcă niște stele.

— Uite, zise Marius, niște stele care se ridică și altele care se sting și-apoi se reaprind.

Sunt luminile fixe și farurile intermitente din portul și rada Barcelonei ! zise Jan Bart.

— Bravo ! zise Raimond. Asta înseamnă că n'am deviat nici cu un centimetru.

Deacum vom zbura deasupra uscatului timp de trei ore, urmând linia Barcelona-Saragossa-Bilbao.

In timp de trei ore fu o succesiune de puncte luminoase și de intervale obscure până ce Jan Bart exclamă :

— Peste cinci minute vom intra în Golful Gasconiei.

Atunci cei trei cercetași simțiră inimile bătându-le cu putere. Formidabilul zbor abia acum începea.

Din Golful Gasconiei până la New-York sunt 8000 chilometri în linie aeriană. Presupunând că „Aeroc"-ul nu avea să devieze niciodată din drumul drept și că avea să păstreze tot timpul o viteză de 180 chilometri pe oră, traversarea Atlanticului trebuia să dureze 44 de ore !

Pe când se gândiau la dificultățile ce le vor eși în cale, trecură peste îmbucătura fluviului San-Sebastiano. Jan Bart consultă ceasornicul și uitându-se la lumina becului electric zise :

— Azi, Miercuri, 4 Iunie, la ora unu și patruzeci de minute hidroavionul „Aeroc" al lui Petre Balsan se avântă deasupra Atlanticului, la San Sebastiano, cu destinația New-York, având pe bord pe cercetașii italieni : Balsan, Colombo și Callega. Își concentrase toată energia ca să rostească acele cuvinte și totuși glasul îi tremura puțin, Marius observă și îi zise umflându-și vocea și cercând să glumească :

— Tremuri Jan Bart !

— Dar nu de frică, răspunse iute genovezul.

— Din cauza frigului, cum spunea acel faimos cetățean francez, urcându-se pe ghilotină, adaogă Raimond cu un accent solemn, dar zâmbind.

Dar ligurul se ridicase și întorcându-se pe jumătate zise :

— Ascultați dacă-mi tremură vocea. Și strigă cu putere:

— La revedere Europa, la revedere !

— La revedere Europa, repetară ceilalți doi împreună.

Și cu o mișcare spontană se întoarseră amândoi să se uite înapoi. Pământul dispăruse în noapte, în care se zăreau numai

luminile fixe sau intermitente din rada dela San Sebastiano. Apoi, întorcându-se spre proră, văzură infinitul con[illegible]t deasupra unui ocean de întuneric.

Oceanul era liniștit, căci nu se auzea nici un zgomot, afară de slabul zbârnâit al elicei și sforăitul ușor al motorului.

Timp de o oră aproape, nici unul nu scoase o vorbă.

Raimond mânuia cu vigoare volanul și privea vag spre stelele ce se vedeau prin ferestruicele rotunde.

Marius la fiecare clipă controla aparatele.

Jan Bart verifica, după poziția anumitor constelații față de liniile drepte ale aripilor dacă „Aeroc"-ul urma direcția voită.

Deodată Marius întreabă :

— Cum facem ca să dormim ?

— M'am gândt, zise Balsan. Iată cum : De la miezul nopții la șase dimineața eu voi sta la volan și tu, Marius, vei putea dormi. De la șase la amiazi îți voi lăsa ție volanul și eu voi dormi. Apoi voi lua iar conducerea de la amiazi la șase seara și tu de la șase după amiazi până la miezul nopții. Astfel vom face fiecare câte 12 ore la volan, șase de somn și șase de repaos.

— Se aprobă, zise Marius.

— Dar eu ? întrebă Jan Bart.

— Tu nu vei sta de loc la volan, ordonă Balsan. Tu ești însărcinat cu orientarea și observarea. Vei veghea toată noaptea. De la șase dimineața vei putea dormi până la amiazi și chiar până la șase seara. In timpul somnului tău eu și Marius vom conduce după busolă. Dacă va fi cumva prea multă ceață sau ceva neprevăzut, bine înțeles că te vom deștepta.

— Bine ! aprobă Jan Bart.

— Și ca să mâncăm ? întrebă Marius.

— La șase dimineața, la amiazi și la șase seara, declară Balsan.

— Nu uitați apoi, că vom fi la New-York, dacă totul merge bine, peste vre-o patruzeci de ore și ceva, adică în două «U» și mai puțin de două nopți.

— Bine ! zise iarăș Jan Bart.

— Se aprobă, răspunse Marius

Și iarăș, urmă o tăcere.

După cinci minute, Marius dormea pe scaunul lui. Căci acest băiețaș deși iute din fire, avea un caracter hotărît. Și de vreme ce Raimond, căpitanul lor hotărîse că Marius trebuia să doarmă de la miezul nopții până la șase și miezul nopții trecute, Marius dormea...

In curând trecu miezul nopții. Apoi se făcură ceasurile unu, două, trei...

Spre răsărit stelele păliră și o dungă trandafirie însemnă linia orizontului. Lumina se mări și se întinse de la un capăt la altul al cerului.

Și în fața ochilor uimiți ai celor trei aviatori apăru Oceanul, o nesfârșită întindere de azur palid.

Atunci abia începu să adie briza. Cu un ochian de marină, Jan Bart, aplecat puțin peste bordul aparatului, examina suprafața Oceanului. Când, deodată, scoase o exclamație de surprindere :

— Raimond !

— Ce e ?

- O epavă !

— Ce spui ? Intrebă Balsan, care nu înțelesese la început.

— O epavă îți spun... Colo, pe mare... Se zărește chiar o formă omenească grămădită pe o scândură.

— Trebuie să vedem ce e, zise Raimond. Scoborîm !

— Desigur.

Și pe când Jan Bart, cercetând cu ochianul, da lui Raimond indicațiile necesare ca să se orienteze, acesta începu să strige pe Marius.

— Ce s'a întâmplat mormăi acesta, deșteptându-se și frecându-și ochii.

— Amerizăm.

— Dar ce, avem vre-o avarie ?

— Nu, dar Jan Bart a zărit prin ochian urmele unui naufragiu.

Această primă aventură, deși le întrerupsese zborul, îi pasiona.

Hidroavionul, condus cu îndemânare de Raimond se scobori pe valuri alături de misterioasa epavă.

Dar ceeace văzură îi emoționă în alt mod.

Pe un fel de plută, pe care Marius o trase cu îndemânare cu ancora, zăcea o ființă omenească, slabă, palidă, leșinată sau moartă.

E lesne de închipuit care le fu emoția când hidroavionul și pluta se găsiră nemișcate la doi metri distanță unul de altul și putură constata că misteriosul naufragiat era un copil !

Numai de n'ar fi mort ! zise Jan Bart împreunând mâinile

— Trage Marius ! strigă Raimond. Jan Bart dă-mi cogniacul din lada cu provizii și scoate repede o flanelă și o haină de schimb dintre lucrurile noastre.

Și pe când Jan Bart căuta în fundul nacelei și da lui Raimond obiectele cerute, Marius trase pluta lipind-o de flancul hidroavionului.

— Trebuie să debarc, zise el, ca să iau copilul.

Cu o mișcare sprintenă și bine calculată el, sări din nacelă pe fragila plută. Apoi ridicând în brațe pe micul naufragiat îl întinse camarazilor săi cari îl așezară pe scaunul din napoi.

Și câteși trei strânși în spațiul strâmt dintre scaunele anterioare și cel din napoi deteră misteriosului naufragiat toate îngrijirile ce se dau în asemenea cazuri. Dar după o oră de sforțări zadarnice trebuiră să cedeze, învinși de neîndurata natură : în loc de a se încălzi și de a-și recăpăta elasticitatea, corpul nefericitului se înțepenea și se făcea rece ca ghiața.

— E mort, zise Raimond.

— E mort ! bietul copil.

— Cât trebuie să fi suferit înainte de a închide ochii pentru totdeauna ! îl compătimi cu tristețe Raimond.

Și cu un gest unanim se descoperiră în fața micului cadavru, simțindu-se cuprinși de un fel de teamă în fața necunoscutului al pericolului și al morții.

Dar Raimond revenindu-și repede în fire zise : Jan Bart, golește sacul în care ținem hainele și să dăm acestui mort onorurile ce se obișnuesc în marină.

Și cei trei băieți închiseră corpul înghețat al micului necunoscut în sacul în fundul căruia puseră și o bucată de fier ruptă din întâmlare în nacelă. Apoi Jan Bart scoase dintre lucruri un steag pe care-l înălță pe una din aripile hidroavionului în momentul în care camarazii săi asvârleau în mare corpul naufragiatului.

Puțin după aceea „Aeroc" aluneca iarăși pe apă, dar abia atunci Balsan se gândi la direcția ce trebuia să urmeze, dându-și seama că se ridicase o ceață deasă care ascundea cerul și orizontul.

— O să trebuiască să ne servim de busolă, spuse el. Marius scoate-i capacul. Vreau să ne urcăm deasupra ceței ca să vedem soarele.

CAPITOLUL VI.

Furtuna

Într'adevăr cei trei aviatori fuseseră atât de preocupați în cât nu observaseră vaporii albi cari, — cum se întâmplă adesea la mare, — se ridicaseră și formaseră o ceață deasă ce acoperea soarele.

Și cum în timpul scoborîrii și opririi pe apă, aparatul lor schimbase poziția, trebuia neapărat să se servească de busolă ca să reia directia bună.

Consultând busola, Raimond orienta zborul aparatului într'o direcție pe care el o credea, că era vest-sud-vest, „Aeroc" părăsi suprafața apei și se înălță repede spre a ajunge deasupra stratului de ceață, care nu putea fi încă prea înalt.

Într'adevăr, după două minute, vaporii erau mai puțin deși și imediat se zări azurul cerului. Dar în aceiași clipă, o răbufneală furioasă de vânt trecu peste aparat cufundându-l iar în ceață. Trăgând pârghia de adâncime Raimond îndreptă aparatul zicând:

— Deasupra stratului de ceață e un vânt grozav. Trebuie să ne urcăm iar ca să vedem.

Jan art, care urmărea manevra îi zise :

— Suntem în regiunea unui puternic curent de aer, care merge de la sud-vest la nod-vest.

— Va să zică un vânt contrariu ?

— Da ! Și suflă până pe la patru după amiazi în regiunile superioare și medii ale atmosferei. Dacă vântul care e prea puternic ca să-l putem înfrunta fără primejdie continuă va trebui să sburăm numai la vre-o sută de metri deasupra mării.

— Vom zbura deci prin ceață ? întrebă Marius.

— Ce are face ! N'avem busolă? răspunse calm viitorul elev ai Școalei navale. Prevederile lui Jan Bart se adeveriră. După ce încercară să se ridice iar deasupra ceței și constatară că forța vântului era prea mare, se scoborîră la o sută de metri deasupra Oceanului și, consultând busola, Raimond, îndreptă aparatul spre o direcție pe care el o credea vest-sud-vest, cu alte cuvinte aceea a New-York-ului. Fără a bănui că, busola fiind trucată, se îndepărtau de punctul spre care voiau să zboare, cei trei aviatori se lăsau voioși să fie transportați de aparatul lor, în care aveau deplină încredere. Dar, după câteva clipe, ceața se risipi brusc în spre stânga și, cu o smucitură teribilă aeroplanul se plecă atât de mult în cât cei trei băeți nu-și putură opri un strigăt de spaimă.

— Vântul, zise Jan Bart.

— O să înceapă poate și ploaia zise, grav Raimond.

Într'adevăr furtuna se deslănțui cu o violență și o iuțeală extraordinară.

Într'o clipă toată massa de vapori fu măturată, dar soarele nu se văzu, căci dintr'o parte a orizontului nori mari și negri înveliră cerul.

Și Oceanul, la o sută de metri sub aparat, răscolit de vânt, luă un aspect sinistru.

Raimond manevră iarăș pârghia de profunzime și aeroplanul se urcă cu repeziciune.

In picioare, ținându-se de spătarul scaunului lui Balsan, Jan Bart care examina busola, strigă :

— Noroc că vântul s'a schimbat și suflă spre vest-sud-vest așa că nu vom avea de luptat, de oarece zburăm în acelaș sens. Ce viteză avem, Marius ?

— Viteza maximă: două sute de kilometri pe oră.

— Dacă furtuna ține numai 24 de ore, vom fi la New-Yok mâine seară ; nu mai de nu ni s'ar rupe ceva.

— N'o să se rupă nimic ! îl asigură Raimond. Suntem la o mie metri altitudine. Rămân aci și zbor drept înainte ! Și într'adevăr, „Aeroc"-ul, zbura ca o săgeată, drept înainte.

Zborul acela vertiginos pe aripile vântului era ceva fantastic. Nu se vedea nici cerul nici marea... Timp de douăzeci și șapte de ore de groază, nici unul din cei trei băeți nu se mai gândi la somn.

Noaptea urmă după zi, — o noapte întunecoasă, în care nu licărea altă lumină decât aceea a becului electric de lângă busolă.

Și în timpul acelei nopți și a zilei furtunoase, care o urmă și iarăși a nopții ceva mai calmă care veni după ea, Raimond, Marius și Jan Bart nu simțiră nici frigul, nici osteneala, nici chiar foamea. Ronțăiră din când în când puțină ciocolată, câțiva bișcoți și gustară puțină carne rece, după care băură câte o înghițitură de cogniac, fără a mai ține seamă de ore. Nervii supraexcitați îi mențineau într'o stare de surescitate fizică, vecină cu nebunia.

Abia își vorbeau. Dar, toți se gândeau la acelaș lucru: ținta lor, New-York-ul.

In a treia noapte de zbor, la orele două ,Marius examinând contorul chilometric, urlă nebun de bucurie :

— Șapte mii patru sute de chilometri. New-York-ul trebuie să fie aproape !

Dar Jan Bart, îi răspunse calm :

— Contorul nu valorează nimic. E bazat pe rotațiile elicei. După calculele mele, ar trebui să fim de trei ceasuri deasupra continentului american. Acum ar trebui să zărim luminile farurilor căci sunt multe și foarte puternice pe coasta americană... și totuși nu se zărește nimic.

Și când, după o oră, se ivi soarele pe un cer curat și fără vânt toți erau convinși că peste puțin vor vedea țărmul american.

Dar Jan Bart, care continua să se orienteze, strigă deodată :

— Raimond ! Ia uită-te ! Soarele răsare la sud-est și noi mergem spre el. Nu suntem în direcția justă.

— E drept ! zise Raimond, încremenit. Și totuș busola...

Fu întrerupt de un strigăt al lui Marius, care se uita prin ochian.

— Pământ ! Pământ ! Colo la stânga.

Jan Bart îi smulse ochianul și se uită și el.

— E adevărat ! zise el.

— Trebuie să aterizăm, zise Balsan. Vom vedea atunci ce înseamnă toate astea.

Pământul se vedea acum cu ochii liberi. Se puteau distinge detaliile coastei. Departe, la orizont, un lanț de munți.

Țărmul mării forma o plajă curbă foarte îngustă, mărginită de o pădure.

Jan Bart, care examina prin ochian, zise iară calm :

— Nu văd nici locuințe, nici oameni. Și arborii nu'mi par să fie din flora Statelor Unite. Par să fie arbori de gumă și cocotieri...

— Vom vedea asta mai târziu, când vei face punctul cu instrumentele tale, zise Balsan. Deocamdată vom ateriza.

Și la patru dimineața în ziua de 6 Iulie — o Vineri, — „Aeroc" se lăsă ușor pe plaja de nisip fin, la doi metri de o pădure, pe un țărm necunoscut.

După vegetația din jur, se cunoștea că erau în regiunea tropicelor. Când aeroplanul se opri, cei trei cercetași săriră pe nisip.

Dar abia se mai puteau ține pe picioare. Simțeau că li se împăienjenecază ochii și picioarele li se muiaseră.

— Eu unul cred că putem dormi.

— Să dormim zise Jan Bart, dar dacă ne trezim la amiazi nu voi putea face calculele de cât peste 24 de ore. Dar Marius, îi răspunse liniștit

— Dormiți voi. Eu voi veghea.

— Are dreptate zise Raimond. El nu e atât de obosit. Ai la tine revolverul, Marius ? In caz de pericol, trage un foc ca să ne deștepți. Apoi, fără a mai spune ceva, se întinse pe nisip sub aripa aeroplanului, Jan Bart se așeză alături. Și sub paza camaradului lor, cei doui băeți adormiră pe acel pământ necunoscut și, poate, plin de primejdii.

CAPIOTLUL VII

Lovitura de corn

Raimond și Jan Bart dormeau de vreo trei ore, când Marius auzi în spatele lui un sgomot de crăci rupte și de frunze călcate în picioare. Ședea, la câțiva pași de aeroplan, pe o piatră, la umbra unui cocotier izolat și zgomotul îl făcu să se întoarcă.

Nu văzu nimic, dar cum zgomotul continua se ridică cu *browning*-ul în mână, gata să tragă.

Odată două ramuri se plecară cu violența și între ele apăru capul unui animal monstruos, înarmat cu un corn mare în frunte și altul mai mic mai înapoi.

— Un rinocer ! murmură Marius. Instinctiv voi să tragă. Dar, se gândi că ar fi fost o provocare temerară și rămase nemișcat, gata să tragă la nevoie.

Înțelese în același timp, că rinocerul nu se interesa de dânsul. Micii ochi sălbatici ai bestiei priveau aeroplanul. Și urmărind direcția acelei priviri, înțelese că era atrasă de rezervorul de benzină al cărui cilindru de alamă strălucea puternic în bătaia soarelui, care cădea direct deasupra lui. Fiara, în poziția în care se afla, îl vedea drept în față.

Deodată, cu un muget surd, fără ca vre-o altă mișcare să-i fi prevestit intenția, rinocerul se repezi în galop afară din tufiș. Trecând pe lângă Marius, se izbi furios de rezervor și îl desfundă cu o puternică lovitură de corn.

Aceasta se petrecu atât de repede în cât Marius rămase încremenit. Văzu pe rinocer dându-se înapoi și apoi repezindu-se iar la rezervor pe care-l desfundă complet, făcând să țâșnească benzina, care'l împroșcă, scurgându-se toată.

Abia atunci, Marius își dete seama de gravitatea acelui straniu incident. Plin de bravură, ochi pe rinocer de la câțiva pași și trase... Acest gest avu un dublu efect. Mai întâi trezi dintr'odată pe Raimond și Jan Bart, cari se ridicară speriați punând mâna pe arme și al doilea, glonțul lovi pe rinocer drept în bot, provocându-i o rană dureroasă, ceeace-l făcu să se repeadă furios la Marius. Dar, milanezul nu-și pierdu sângele rece.

Foarte tare în gimnastică, flexibil și agil ca un *clown*, strigă camarazilor săi :

Nu trageți ! Îi vin eu de hac ! Și în clipa în care rinocerul era să-l ajungă, făcu un salt în aer, o piruetă și căzu în picioare, în spatele animalului. Acesta, nemai văzând în fața sa pe minusculul agresor cu două picioare, se opri brusc. Și era să se întoarcă... dar Marius, făcând iarăș un salt, îi căzu călare drept în spinare.

Simțind în spate acea neașteptată greutate, fiara se agită și se învârti pe loc, furioasă. Dar nu de geaba era Marius, cel mai bun gimnastic din cohorta sa... Ținându-se în echilibru pe spatele fiarei, striga cât îl ținea gura și cu un accent care făcea ca această scenă tragică să devie burlescă :

— Hai ! mărțoagă ! — Hai, țopăie, dacă'ți dă mâna.

Raimond și Jan Bart aplaudau râzând, dar văzură deodată pe Marius lungindu-se pe spinarea bestiei, din ce în ce mai furioasă, apoi apucând-o cu mâna stângă de cornul cel mic, iar cu dreapta apropiind arma de ochiul drept al animalului...

Răsună o detunătură și cu o tresărire formidabilă, bestia căzu în genuchi, apoi se lăsă pe o parte, în vreme ce Marius sărea cu ușurință jos, ținând în mâna pe care o agita triumfător deasupra capului, arma încă fumegândă.

Glonțul tras în plin ochi, intrase fără îndoială în creerul bestiei, omorând-o fulgerător.

Raimond și Jan Bart se repeziră la Marius, îmbrățișându-l și felicitându-l pentru bravura și prezența lui de spirit. Dar milanezul„ ferindu-se de îmbrățișările lor, le zise grav:

Rinocerul ne-a avariat grav aeroplanul. Hai să vedem. Ceilalți doi, cari nu înțelegeau, îl urmară și când fură înaintea rezervorului scoaseră un strigăt de dureroasă uimire : prin două mari găuri în partea de jos, rezervorul se golise de toată benzina. Și benzina era combustibilul, era sângele și viața aparatului zburător. Fără el „Aeroc"-ul era un corp mort !

Durerea lor fu atât de mare în cât timp de câteva minute nu putură scoate nici o vorbă.

Marius, cel mai expansiv atât în bucurie cât și în durere, avea ochii plini de lacrimi.

Palid, nemișcat, Jan Bart încrețea fruntea. Cât pentru Balaan, el părea cel mai puțin preocupat.

El vorbi primul.

— Ce e drept, zise el, asta e poate, o catastrofă ; dar...

— Cum : poate ? întrebă supărat Jan Bart.

— Fiindcă, dacă ne găsim într'o țară unde, la o mică depărtare, se găsește vre-un oraș cât de puțin civilizat, ne vom putea procura benzina iar găurile rezervorului le vom lipi chiar noi, căci avem cele necesare.

— Da, zise Marius, consternat. Dar, dacă suntem într'o țară sălbatecă, ce ne facem dacă aparatul nu va mai putea zbura ?

— Numai Jan Bart ne poate lămuri declară Raimond, la amiazi ne va spune unde suntem. Pân' atunci am face mai bine să ne odihnim și să mâncăm.

După două ore, masa pregătită de Marius era gata și cei trei cercetași se ospătară din belșug.

Jan Bart, se uită la ceasul său cronometru și văzând că era douăsprezece fără un sfert se pregăti să facă observațiile și calculele necesare spre a stabili în mod aproximativ spre ce punct al globului îi călăuzise busola. Câteva minute înainte de amiazi, Jan Bart luă sextantul spre a măsura înălțimea meridiană a soarelui și prelungi observația până la 12 și cinci minute. Apoi calculă latitudinea locului.

După aceea, cu date precise calculă ora locului în relație cu ora meridianului original, — în cazul acela meridianul Romei, — spre a afla longitudinea. Insfârșit refăcu calculele

și le verifică — și ridicând brusc capul, pe când foaia de hârtie îi tremura în mână, zise grav :

Ne găsim la aproximativ 40 grade și 3 minute longitudine est și 17 grade 32 minute longitudine sud...

Luând o hartă, o examină și spuse :

— Consultând harta, văd că această latitudine și longitudine corespund cu un punct din Africa orientală portugheză. Dragii mei, nu suntem în America. Suntem într'una din cele mai sălbatici regiuni africane, pe coastă, cam la jumătate drum între stațiile portugheze Quilimane și Mozambic.

— Dar e absurd ! strigă Marius încremenit și furios.

— Cum se poate așa ceva ? întrebă calm. Raimond.

— Nu știu ! răspunse Jan Bart.

— Nu e decât o explicație plauzibilă, zise Raimond — că busola să ne fi arătat greșit.

— O busolă nu se înșeală, de cât dacă e stricată — asigură Jan Bart.

— Atunci răspunse, Raimond, dând din umeri, e trucată. S'o demontăm ca să ne convingem. Și așezând-o la umbră, pe cămașa întinsă a lui Raimond, Jan Bart desfăcu cercul de alamă, care fixa geamul busolei.

— Stop ! strigă Marius.

Și ridică cu două degete o lamă subțire de fier, care căzuse pe cămașa întinsă.

— A căzut de sub cercul de alamă, strigă el.

— Nu mai încape îndoială, confirmă Jan Bart. Lama aceasta de fier a făcut să devieze acul.

— Dar... cum s'a putut ? întrerupse Marius.

Și după ce emiseră diverse ipoteze, după ce învârtiră busola în toate sensurile, cei trei băeți renunțară de a mai desluși misterul.

Jan Bart conchise calm :

— Oricare ar fi cauzele, efectele sunt acestea : ne găsim în Africa în loc de America orientală. Suntem pe coasta Mozambicului Benguela în loc de a fi la New-York, într'un deșert sălbatic, departe de orice localitate civilizată. Colo e Oceanul, n'avem nici un vapor... aci pădurea virgină; nu acem drept arme decât niște revolvere și vre-o sută de cartușe. Deasupra noastră e cerul, atmosfera, drumul ideal; dar nu avem benzină, ca să facem să zboare aparatul... Aceasta e situația.

— Nu e tocmai frumoasă, bombăni Marius.

— Să nu ne descurajăm, zise Raimond și mai bine să stăm colea, la umbră și să ne consultăm asupra celor ce avem de făcut.

— Ședința e deschisă. Vorbește tu întâi Jan Bart, care ești cel mai tânăr.

— Urmă iarăş o tăcere, apoi Jan Bart ridică fruntea energică cu ochii plini de inteligenţă şi zise ·

— Părerea mea e să demontăm aeroplanul, să ungem motorul şi mecanismul cu tot uleiul de care dispunem şi să ascundem aparatul în desişul acestei păduri.

— Bine, aprobă Raimond. Şi pe urmă ?

— Pe urmă vom porni spre staţiunea Mozambic de care ne desparte, după calculele mele bazate pe longitudine şi latitudine, aproximativ două sute de kilometri. Făcând 40 pe zi...

— E pra mult, zise Raimond. Să facem treizeci, căci trebuie să ţinem seamă şi de piedicile posibile.

— Bine, să zicem treizeci. Deci a 30 chilometri pe zi vom face drumul în şase sau şapte zile. Tot atâtea zile ca să ne încărcăm, fac paisprezece. Să zicem cincispreze cu cele 24 de ore cât vom sta acolo ca să cumpărăm ulei şi benzină. Peste două săptămâni vom putea deci să plecăm din nou. Dacă benzina nu ne va ajunge, vom zbura spre nord-est până la colonia italiană de la Mogadiscio, în Somalia, unde desigur că vom găsi mai multă.

— Da, dar nu vom mai avea bani, obiectă Marius. Economiile noastre ne vor ajunge abia până la Mozambic, unde va trebui să închiriem unul sau doi cai şi un ghid.

— E drept ! zise Raimond. Dar Mogadiscio, în Somalia italiană e patria noastră. Printre ofiţeri, funcţionari şi coloniştl vom găsi ajutorul de care avem nevoie.

— Exact, zise Marius, mă închin.

— Şi eu nu mai am nimic de spus, declară Jan Bart.

— Bine ! Aprobă Raimond. De vreme ce nu mai e nici o obiecţiune, proiectul lui Jan Bart e adoptat în unanimitate.

— D-lor ! şedinţa e închisă ! Să ne punem la lucru. La noapte vom putea poposi aci aşa că vom putea dormi zece ore. Şi mâine de dimineaţă vom porni spre Mozambic. Jan Bart, te însărcinez să faci trei pachete din proviziile pe care le vom lua cu noi, iar în timpul acesta Marius şi cu mine vom ascunde aeroplanul.

Şi se apucară de lucru. Dar se ivi o mare dificultate, motorul aeroplanului cântărea enorm. Era prea greu pentru ca cei trei băeţi să-l poată transporta după ce-l vor fi scos din nacelă, făcându-l să alunece prin deschizătura din fund anume făcută în acest scop.

Atunci Marius, cu ingeniozitatea lui de milanez, avu o idee.

— Să facem o groapă în nisip, zise el. Apoi vom împinge avionul în aşa mod, în cât deschizătura din fund, prin care va trece motorul să vie exact deasupra gropii. Apoi, susţinându-l cu frânghii, vom scoborî motorul în groapă. Mai întâi

îl vom înveli în toate pânzele disponibile, după ce mai întâi îl vom fi uns. Când va fi în groapă nu vom mai avea altceva de făcut decât să umplem golurile cu nisip. Şi vom regăsi motorul absolut intact.

Aşa şi făcură.

La şapte seara lucrul era terminat.

Marius se apucă să încălzească mâncarea rămasă de la prânz, pe când Raimond şi Jan Bart întindeau între arborii de cocos cortul de cercetaşi, care fusese strâns sub fuselajul aeroplanului.

Prânziră voioşi. Şi pe când fumau câte o ţigară subţirică, Raimond observă :

— După vizita rinocerului, n'am mai văzut nici o altă fiară. Şi cu toate astea e incontestabil că în pădure sunt destule. La noapte va trebui să fim cu băgare de seamă. Vom aprinde trei focuri în jurul cortului şi vom veghia pe rând câte două ore fiecare, ca să le putem întreţine. Dacă s'ar întâmpla ceva, cel care va fi de sentinelă va trage un foc de revolver spre a deştepta pe ceilalţi.

— Eu voi face de gardă mai întâi, zise Raimond, pe urmă Jan Bart. Acum sunt ceasuri'e nouă. Vom avea şase ore de somn. Marius şi Jan Bart strângeţi lemne pentru focuri, apoi lungiţi-vă sub cort şi dormiţi.

După un sfert de oră, singur, în picioare, pe când trei focuri ardeau la egală distanţă de cei trei arbori de cocos aşezaţi în triunghiu şi între cari se ridica cortul, Raimond Halsan privea milioanele de stele de pe cerul senin ce se întindea deasupra nemărginitului ocean liniştit şi întunecat.

Sub cort, Marius şi Jan Bart dormeau.

CAPITOLUL VIII

Şeful Makua

A doua zi de dimineaţă, Jan Bart fu acela care deşteptă pe Raimond şi pe Marius.

Şi pe la patru şi jumătate, după ce făcură baie în mare şi băură cafeaua preparată de Marius, îşi legară fiecare în spate pachetele şi porniră pe drumul ce se întindea drept înaintea lor, între linia întunecată a pădurii şi linia albastră a Oceanului. Nisipul era puţin umed şi destul de consistent pentruca picioarele să nu se afunde prea adânc într'însul, şi astfel mersul era comod şi plăcut.

Cei trei băeţi mergeau unul după altul, cu paşi regulaţi. După patru ore de drum în cursul cărora făcură vreo

șaptesprezece chilometri, se odihniră o jumătate de ceas. Pe urmă porniră iar la drum, deși picioarele nu le mai era atât de elastice și de ușoare ca la plecare. Mergeau de câtva timp, când Raimond, care mergea înainte se opri brusc tocmai în clipa când era să întoarcă după o stâncă acoperită cu mușchi care înainta din pădure în mijlocul nisipului, aproape până în mare.

— Ce e? ce-ai văzut? întrebară ceilalți doi, oprindu se și ei îndărătul stâncii.

— Nu vă mișcați, le recomândă Raimond scoborând glasul. E un lagăr de sălbateci.

Dar imediat se dete înapoi și scoțând revolverul strigă înăbușit.

— Prea târziu! M'au văzut! Strânși îndărătul stâncii, se priviră ne știind ce să hotărască.

Auzeau niște strigăte guturale, care se apropiau din ce în ce; era vădit că sălbatecii veneau în fugă.

— Să ne cățărăm pe stâncă, de unde vom putea mai ușor să apărăm trecerea pe nisip, dacă nu ne vom putea înțelege cu sălbatecii ăștia.

Ordinul fu imediat executat. Dar abia ajunseră în vârful stâncii și o duzină de săgeți trecură șuerând pe deasupra capetelor lor.

— Oho! exclamă Raimond, trag fără declarație de război?

— Așteptați, zise el camarazilor săi. Și cum creasta stâncii avea o crăpătură prin care se putea vedea, aruncă o privire spre ceata de sălbateci.

— Sunt vreo sută, zise el, aproape goi, au arcuri și săgeți. Unul, care trebuie să fie șeful, poartă o uniformă și are o pușcă.

— Atunci, ochește și trage, căci iată-i, comandă Raimond. Dar să nu risipești gloanțele, căci n'avem prea multe!

Doi omuleți pe jumătate goi, cu pielea extrem de neagră și cu o bucată de pânză roșie strânsă în jurul coapselor, ajunseră în momentul acela la extremitatea stâncii.

Văzură pe cei trei băeți și se opriră brusc. Apoi întinseră brațul, ochiră rezimând săgeata de arc a cărui coardă se întinse...

Dar, înainte ca cele două săgeți să pornească, răsunară trei detunături una după alta și cei doi sălbateci căzură la pământ. Unul, cu capul găurit, nu se mai mișcă. Celalt cu un braț rupt și pieptul însângerat, se ridică, și clătinându-se o luă înapoi, urcând stânca.

— Ne-a văzut, zise Jan Bart. Desigur le spune că nu suntem decât trei... Fu o clipă de tăcere. Raimond, care putea privi prin crăpătura stâncii, le urmărea mișcările.

— Se consultă, zise el. Seful a luat pușca la umăr și se

depărtează. Desigur ca să tragă asupra celui d'întâi care se va arăta. Oho ! dar ce fac ? se aliniază în tiraliori... Stau nemișcați. Șeful face un gest... Vrea să vorbească...

Raimond tăcu. Și cei trei băeți auziră o voce guturală pronunțând niște cuvinte într'o limbă bizară pe care numai Jan Bart o înțelese.

Raimond zise încet...

— Nu înțeleg o iotă din ce bodogănește acolo.

— Înțeleg eu, zise Jan Bart. Vorbește englezește. O englezească oribilă, dar oricum tot îl înțeleg. Ce noroc că m'a trimis tata anul trecut în pension la Londra.

— Și ce spune ? întrebă Marius.

— Zice că nu vrea să ne facă niciun rău... E un șef al tribului de Makua. Ne dă un moment ca să ne gândim și să facem pace cu dânsul. Pretinde că oamenii lui au tras cu săgețile fără ordinul lui.

Se consultară și, dându-și seama că față de numărul sălbaticilor erau în inferioritate, hotărâră să parlamenteze cu ei. Jan Bart primi însărcinarea să desbată condițiile de pace propuse de șeful Makua... Urmă un schimb de cuvinte între aceștia și șeful Makua și Jan Bart explică lui Raimond.

— Cere, ca să ne lase să trecem, să-i dăm una din armele cu care am ucis pe cei doi negri.

Cererea era gravă. Insemna dezarmarea unuia dintre ei și nici unul nu părea dispus să-și dea revolverul.

După o discuție vie între Marius și Jan Bart, care, ca de obicei, erau de păreri contrarii, Raimond interveni și le sugeră un mijloc de a împăca lucrurile:

Dar, pe când Jan Bart începuse iarăși, să parlamenteze cu șeful, se petrecu un lucru, care dete dreptate temerilor lor. Din pădure, adică dinspre laturea de nord a stâncii, cei trei cercetași văzură năvălind o altă ceată de sălbateci înarmați cu arcuri și săgeți.

Noii veniți, fără a mai aștepta ca șeful să termine vorba, trimiseră o ploaie de săgeți, care din fericire nu lovi pe cei trei băieți.

Atunci, înțelegând jocul perfid al șefului, cei trei cercetași nu mai stătură la gânduri.

— Trebuie să trecem cu orice preț, strigă Raimond, dacă nu, ne vor ucide ca pe niște pui de găină. Revolverul în mână și înainte !

— Un moment ! exclamă Jan Bart. Să ne învoim că în caz când vreunul din noi ar cădea rănit, ceilalți doi să-și continue drumul. Raimond, tu ești acela care trebuie să ajungi la Massambio. Marius, să ne sacrificăm pentru Balsam. Vom

muri noi doi dacă va trebui să-l salvăm pe el, care trebue să trăiască spre a îndeplini o misiunne sacră !

— Nu Jan Bart! Nu vreau.

— Nu mai comanzi tu ! Il întrerupse cu autoritate Jan Bart. Eu comand acuma!

Și pe când altă grindină de săgeți se abătea asupra stâncii, cei trei cercetași se repeziră, sărind jos pe nisip și ocolind stânca, se găsiră în fața cetei de sălbateci.

— Treceți ! Treceți ! urlă Callega, lăsând să-i treacă înainte pe Raimond și pe Marius, cari în câteva salturi punctate de focuri de revolver trecură dincolo de linia negrilor risipiți.

Bravul genovez, care avea un scop anumit, strigă încodată:

— Raimond, Marius, duceți-vă de căutați benzina !

Apoi, adresându-se șefului negrilor, care i se pusese în cale, îi zise pe englezește. Dacă te miști, ești mort ! Oprește-ți imediat oamenii, sau ești mort!

Și calm, înțepenit pe picioare, pe când Raimond și Marius, crezând că venea și el după dânșii, se depărtau în fugă, Jan-Maria, ochi pe șef care rămăsese încremenit.

Lăsând prada, care fugea ca să prindă pe aceea pe care o aveau la îndămână, toată banda se repezi urlând, spre Jan-Bart.

Dar, șeful făcu un gest și trimise un grup de vreo doispreece negri pe urmele fugarilor. Atunci Jan Bart nu mai ezită. Trase asupra șefului, care căzu cu o gaură în frunte. Și în tăcerea care urmă pentru o clipă, Callega se întoarse și strigă celor doi fugari.

— Ei! Raimond, Marius! Mi-a venit o idee, mulțumită căreia nu mă vor ucide imdiat și poate vă veți mai găsi la întoarcere. Dacă nu, duceți-vă și povestiți cele întâmplate tatălui meu... Trăiască Italia!

Nu mai putu continua. Trei zeci de mâini îl apucară și fu pus în imposibilitate de a se mai mișca.

Dar, în aceeași clipă, un negru de statură uriașă se puse în fața lui și cu lovituri de pumn risipi pe agresori. Se făcu un gol în jurul uriașului și al lui Jan Bart. Și negrul întorcându-se spre acesta, îi spuse într'o englezească stricată, dar care se putea înțelege.

— Sunt noul șef al acestor makuași, de vreme ce fratele meu a murit. Te iau sub protecția mea ca să mă înveți să mă folosesc de arma ta. Jan Bart, rămase impasibil și murmură: Iacmai ideia mea, dar eu voiam să le propun la toți să învețe cum să se servească de armă, cerându-le în schimb să-mi lase viața. Apoi zise tare.

— Primesc, cu o condiție !

— Care ?

— Să laşi pe camarazii mei să plece. Dar mai întâi, lasă-mă să mă apropii de camarazii mei ca să le vorbesc.

— Şi dacă nu primesc !

— Atunci, nu vei şti niciodată să te serveşti de arma pe care o ţii în mână şi chem pe camarazii mei, cari te vor ucide.

— Oamenii mei vă vor măcelări. Suntem cu atât mai mulţi decât voi.

— Da, dar şi tu vei fi mort.

Negrul plecă fruntea şi se gândi o clipă, apoi zise :

— Primesc.

Apoi strigă ceva urmăritorilor lui Raimond şi Marius, cari se puseră imediat în mişcare întorcându-se, iar el şi alţi şăptezeci luară de braţ pe Jan Bart şi îl conduseră la oarecare distanţă de prietenii săi.

Atunci Jan Bart, umflându-şi glasul le spuse cele ce avea de gând să facă.

— Vreau să duc pe Makuaşi, sub un pretext oarecare la locul unde am îngropat aeroplanul şi îi voi face să stea până la întoarcerea voastră.

Cu toate protestările celor doi camarazi, cari voiau să-i arate primejdia la care se expunea, Jan Bart fu neclintit în hotărârea sa. El îi ameninţă, chiar că va face să fie masacrat sub proprii lor ochi, dacă nu-l ascultă să plece, aşa că ceilalţi doi cercetaşi sfârşiră prin a ceda, — deşi cu inima sângerândă, — insistenţelor eroicului lor camarad, care le strigă la despărţire, cu glasul plin de nădejde :

— La revedere, prieteni !

— La revedere Gian-Maria, îi răspunseră Raimond şi Marius, şi totuş nu plecară încă. Ei priveau acum pe prietenul lor, condus de ceata negrilor, afundându-se în desişul pădurii.

Înainte însă de a dispare cu toţii printre arbori, văzură fluturând ceva alb pe deasupra capetelor negre :

— E batista lui Jan Bart, zise Raimond.

— Da. Şi câteva minute rămaseră nemişcaţi privind spre punctul pe unde dispăruseră negrii cari duceau pe sublimul lor prieten.

— Acum, haidem, zise Raimond. Cu cât vom ajunge mai repede la Mozambic, cu atât mai repede vom regăsi pe Jan Bart.

Între timp Jean Bart era târît de negri prin pădure. Merseră timp de o oră pe o potecă întortochiată.

În sfârşit, trupa se opri într'o câmpie străbătută de un râuleţ.

Aci, Jean Bart văzu cu satisfacție pe șef venind spre dânsul. Fără a pierde vremea, pe când ceilalți negri pregăteau cele necesare pentru poposit. îi vorbi despre aeroplan. Cu multă abilitate reuși să convingă pe sălbatec de intențiile sale bune și îl hotărî să-și îndrepte trupa spre locul unde se găsea minunatul aparat, care-l putea face să devie cel mai puternic printre semenii săi. Jan Bart îl încredință chiar că după ce vor remonta aeroplanul, îl va învăța să-l conducă cu multă ușurință și negrul, încrezut. ca toți semenii săi, nu se îndoi o clipă că nu va putea.

Totuși, pe când vorbeau, Jan Bart observă o mișcare ciudată printre ceilalți negri și-și zise că va trebui să fie cu bagare de seamă.

Noaptea trecu însă, fără nici un incident. In zori reluară mersul, dar șeful își ținea promisiunea, căci se întoarseră spre pilajă, urmând direcția dată de Jan Bart. Sosind la puntul unde era ascuns aeroplanul, se opriră. Dar în aceeaș clipă șeful căzu cu un strigăt ascuțit. O săgeată îi sdrobise gâtul. In acelaș moment Jan Bart simți o usturătură la pulpa stângă. Se plecă și văzu că o săgeată i se înfipsese în picior. Negrii se repeziră la corpul muribundului și smulgându-i revolverul dela brâu îl aruncară în mare. Acești fanatici își închipuiseră de sigur că acea armă era blestemată și voiau să scape de ea. Dar, atunci se iscă o discuție destul de vie, cu privire la acela care trebuia să ia comanda în locul șefului lor. Și în timp ce ei se certau, Jean Bart avu vremee să scrie câteva rânduri pe o foaie de hârtie găsită în buzunar și servindu-se de un lemnișor pe care-l muiă în sângele ce-i curgea din rana dela picior. Nimeni nu-l observă când vârî hârtia în nisip, lângă arborele de cocos, alături de care se găsea. El fu apoi luat de negri, cari mai întâi îi scoaseră săgeata din rană. Jan Bart simți o durere vie și murmură, istovit:

— Raimond, Marius — adio !

Totuș o licărire de speranță îi lumină mintea înainte de a și pierde cunoștința și închise ochii zâmbind.

Braț de sânge

Capitolul I

JOHN TRADATORUL

La 15 Iunie, pe la 10 de dimineață, locuitorii din Mozambic, stațiune portugheză de pe coasta Africei Orientale, observară cu uimire pe doi băețandri, cari se îndreptau spre o casă de lemn, pe acoperișul căreia se înălța steagul portughez.

Plini de praf și cu înfățișarea foarte obosită, cei doi băeți purtau o uniformă verzue și o pălărie pe care puținii coloniști portughezi o recunoscură pe dată, fiindcă o mai văzuseră prin revistele și jurnalele ilustrate : era uniforma cercetașilor italieni.

Prezența celor doi cercetași la Mozambic, la atâtea mii de kilometri departe de Italia, trezea o extraordinară curiositate. Fără însă a avea aerul că-și dau seama de senzația ce provocau ,cei doi tineri ajunseră în fața casei cu steag și se opriră.

— Marius, zise unul din băeți, steagul indică desigur prezența vre-unui personaj oficial. Intrăm?

— Să intrăm, răspunse celălalt. E mai bine să vobim cu cineva oficial. Și intrară.

Intr'un vestibul destul de mare, se găsiră în fața unui negru, care ștergea praful de pe pereți cu o mătură. Văzându-i el holbă ochii și scăpă mătura din mână.

Marius, fără să se sinchisească, îi spuse :

— Gobernador, residente...

Și întorcându-se spre tovarășul său. adăugă, surâzând :

— Sper c'o să înțeleagă că vrem să vorbim cu guvernatorul.

— A înțeles, uită-te !

Intr'adevăr, negrul se plecă de mai multe ori, repetând cu un surâs larg, care îi descoperea dinții albi.

— Da! da! da! Și dispăru îndărătul unei uși.

— După trei minute reapăru și făcu semn celor doi băeți să-l urmeze. Și îl urmară.

Fură introduși într'o încăpere sumar mobilată, care servea de cabinet de lucru ; îndărătul unei mese mari stă în picioare un om cu un barbișon cam cărunt, îmbrăcat în haine de olandă albă cu mânecile împodobite cu câteva galoane de fir.

Cei doi cercetași își scoaseră pălăriile prăfuite și salutară înclinând ușor capul. Apoi Raimond începu dând individului, la întâmplare, un titlu pompos :

— Domnule guvernator, noi suntem italieni. Înțelegeți limba noastră ?

Individul surâse, deși destul de mirat.

Apoi răspunse cu un pronunțat accent portughez:

— Înțeleg puțin... ședeți... ședeți și vorbiți, dar nu prea repede.

Cei doi cercetași se așezară pe scaunele ce le arătă „guvernatorul", după ce se așeză și el într'un fotoliu de pae din dărătul mesei.

Atunci Raimond îi povesti scurta și extraordinara lor aventură, silindu-se să întrebuințeze un limbaj cât mai simplu și repetând unele cuvinte, când i se părea că interlocutorul său n'a înțeles.

— Iată ce e, domnule. Tatăl meu, Petre Balsan, a inventat un hidroavion de un model nou și trebuia să plecăm, el și cu mine, spre a concura la premiul Carnegie de 5 milioane franci, destinați aviatorului care va traversa cel d'întâi Atlanticul dela un port european la New-York.

Dar în ajunul zilei fixate pentru plecare tatăl meu avu un grav accident. Și atunci plecai cu alți doi prieteni, cercetași ca și mine, Marius Colombo și Gian-Maria Callega, supranumit Jan Bart. In plin ocean am fost surprinși de ceață și de furtună și fiindcă busola noastră fusese stricată, am pornit într'o direcție greșită. Am aterizat pe coasta Africei, la vre-o sută de kilometri de aci. Era să plecăm cu aeroplanul spre Mogadiscio, ca să ne aprovizionăm cu benzină și să pornim din nou peste Atlantic, dar un rinocer ne-a desfundat rezervorul cu o lovitură de corn și toată benzina s'a vărsat pe nisip. Ce era să facem? Camaradul nostru, Jan Bart, luase poziția locului și știam că localitatea civilizată cea mai apropiată era Mozambicul. Am demontat aeroplanul și am ascuns toate piesele în nisip și în tufișurile din pădure. Apoi am pornit dealungul coastei ca să venim aci. Pe la jumătatea primei zile de drum, o ceată numeroasă de negri Makua ne-a atacat. A trebuit să lăsăm prizonier pe camaradul nostru Jan Bart, care s'a sacrificat spre a ne asigura nouă fuga.

Raimond Balsan tăcu.

Chipul „guvernatorului" exprima o uimire nemărginită. Și această uimire era atât de vizibilă încât Marius crezu de cuviință să-l întrebe:

— Nu ne credeți, domnule?

„Guvernatorul" tresări ca și când l-ar fi trezit dintr'un vis minunat, și afirmă repede:

— Ba da! Ba da! Cred!

După o clipă de tăcere, Raimond reluă:

— Venim să vă cerem două lucruri, domnule guvernator; mai întâi, să ne permiteți să cumpărăm benzină, dacă se găsește la Mozambic, și al doilea, să ne dați câțiva din soldații dv. cari să ne întovărășească până la locul unde am lăsat aeroplanul, ca să ne ajute să eliberăm pe amicul nostru Jan-Bart, care deși este prizonier, va face desigur astfel încât să se găsească pe drumul pe care știe că ne vom întoarce.

— Splendid! Splendid! — strigă „guvernatorul". Și fără a mai spune altceva, dar vădind după expresia figurii o exaltare puțin cam excesivă, bătu cu putere în palme.

O ușe se deschise și apăru negrul.

„Guvernatorul" îi strigă ceva într'o limbă, pe care cei doi băeți n'o înțeleseră, dar presupuseră că era portugheză.

Apoi, întorcându-se spre cei doi băeți, individul galonat le spuse cu glas emoționat:

— Am înțeles, dar nu vorbesc bine italienește. Totuși, așteptați, așteptați.

— Să așteptăm, zise Marius care se amuza văzând mutra uimită a „guvernatorului".

— Să așteptăm repetă și Balsan, zâmbind.

După un sfert de oră, ușa se deschise brusc și apăru un om îmbrăcat în haine albe cu cisme și cască colonială pe cap. După ce îi strânse mâna, „guvernatorul" îi vorbi foarte însuflețit, arătându-i mereu pe cei doi cercetași, cari ședeau în mijlocul odăiei.

Și pe când „guvernatorul" vorbea, chipul interlocutorului său exprima o extraordinară uimire. Ochii săi mici și negri avură o strălucire și pentru prima oară el privi pe cei doi băeți. Dar fu numai o aruncătură de ochi, apoi continuă să asculte cu atenție concentrată.

Când „guvernatorul" sfârși, individul, — descoperindu-și craniul ciudat de chel, — căci nu putea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani, se înclină în fața celor doi exploratori. Și dopi cu un puternic accent englez, zise într'o italienească foarte corectă:

— După vârstă sunteți niște copii. Dar dați-mi voie să vă spun, domnilor, fiindcă sunteți bărbați prin curajul și energia voastră! Se întrerupse, apoi continuă: — Domnilor.

Excelența sa comandantul stațiunii mi-a povestit minunata dv. odisee și ma întrebat dacă aș putea să vă servesc, deoarece vorbesc corect italienește și sunt liber să mă duc unde vreau, pe când el nu știe decât portugheza și nu poate, fără un ordin superior, trimite soldați afară din Mozambic.

— Domnilor, excelența sa nu vorbește limba dv. dar o înțelege. Mă, adresez deci dv., și în acelaș timp îi răspund domnului său.

— Primesc să vă servesc. Mă numesc John Walters. Sunt în Mozambic de o lună, după ce am fost într'o călătorie de explorare în interiorul continentului. Hotărâsem să plec peste câteva zile la minele de aur din Natal, împreună cu trei tovarăși. Dar voi amâna plecarea. Vreau să vă conduc până la minunatul dv. aeroplan și sunt sigur că noi șease vom elibera pe amicul dv.

— Cât pentru benzină. la Mozambic cunosc pe proprietarul unui ferestrău mecanic care are un motor cu benzină. Îi vine în fiecare lună, pe mare, dela Colonia Capului și are o provizie de rezervă. Sunt sigur că o să vă vândă cantitatea necesară.

Cei doi băeți, radioși, strânseră cu efuziune mâinile lui John Walter, mulțumindu-i pentru prețiosul concurs ce voia să le dea, scăpându-i astfel dintr'o grea cumpănă.

Acesta, părea foarte jenat ; se închina, bâlbâia, ascunzând sub pleoapele grele strălucirea ochilor săi mici și vioi.

— Amicii mei, le zise el, acum aveți nevoie de odihnă... Ba da ! Ba da ! Odihniți-vă câteva ore... Sunt sigur că excelența sa va fi bucuros să vă puie o cameră la dispoziție.

— Da. da, o cameră, afirmă „guvernatorul" cu solicitudine.

— Vedeți ! Insistă să v'o ofere. Acceptați și repauzați-vă până la apusul soarelui. Mă voi ocupa eu de benzină și de cai Știu la ce vă gândiți... Bani ? Ne vom învoi după aceea. Dar câți litri vă trebuiesc ?

Raimond mișcat, îi spuse o țifră.

— Foarte bine, acum, vă las. Odihniți-vă. Vom călători noaptea, căci e mai bine. Și întorcându-se spre guvernator îi zise în italienește:

— Pe diseară, Excelență. Ce eroism la copiii ăștia ! Ce eroism !

Și zâmbind mereu cu un aer profund emoționat și făcându-le nenumărate plecăciuni, ieși din odaie, închizând ușa după dânsul. Dar atunci se făcu o transformare pe chipul lui John Walters pe care nimeni n'o văzu. El își îndreptă corpul și statura lui care păruse celor doi băeți mai mult mică decât mare, era în realitate superioară celei de miiloc. Chipul

slab, care păruse foarte blând și cam timid, luă o expresie de bucurie răutăcioasă, sălbatecă și traversând cu repeziciune sala și vestibulul deșert, el murmură cu glas înăbușit :

— Ce noroc ! Pot să spun că mi-a căzut din cer. Am pe Colmar care se pricepe în aviație, de oare ce a practicat-o în Germania. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că îmi va fi de atât folos faptul că am cultivat relațiile cu comandantul, relații care ar fi putut deveni primejdioase, dacă ar fi știut cine sunt. Și de data asta cred, că voi putea termina aventuroasa mea carieră în mod triumfal.

Dar mă gândesc, suntem patru... E prea mult. Aeroplanul nu poate să aibă decât trei locuri... Nu face nimic! Voi înplânta un pumnal în pieptul lui Simpson, care de multă vreme mă cam jenează... Continuând să monologheze, John Walters eșise din casă. Sub razele arzătoare ale soarelui, el traversă repede Mozambicul și se opri în fața gardului unei grădini în fundul căreia, printre banani și cocotieri se vedea o casă de lemn vopsită în alb. Impinse poarta. străbătu grădina și intră în casă.

Fu întâmpinat de exclamațiile a trei oameni cari stând la masă, tocmai mâncau supa.

Unul din ei îi zise în englezește:

— Bine că te-ai hotărît să vii. Incepusem să mâncăm fără tine.

— Mulțumește-mi pentru întârziere, Davids, mulțumiți-mi toți, căci vă aduc o afacere, care valoarează cât tot aurul pe care l-am putea fura din minele Natalului.

— Oh! oh! oh! Ziseră în cor Davids, Colmar și Simpson.

John asvârli casca pe un scaun și se așeză la locul lui pe pe când Simpson îi umplea farfuria cu supă.

— Până s'o răci supa, camarazi, ascultați să vă povestesc.

Ceilalți trei lăsară lingurile și-și rezimară coatele de masă

— Camarazi, începu John, nu nu suntem bogați cu toate cele ce am făcut prin Africa meridională și care mi-au adus porecla de Braț de sânge. Factorii prădate, coloniști arși la tălpi ca să mărturisească unde-și ascundeau economiile, caii și catârii furați și vânduți, toate astea deabia ne-au adus cu ce să trăim și, cred că sunteți de aceeași părere cu mine că destinul ne datora o răsplată pentru curajul și îndemânarea noastră.

— Vorbești bine. îi zise Colmar cu un accent greoi care dovedea origina sa germanică.

— Dar știu să lucrez și mai bine, declară John Walters. O să vedeți ! Voi știți că am câștigat încrederea dobitocutului ăla de Sandrajo, pe care nu-l mai scot din „Excelență" și „co-

mandante". Speram să obțin un permis pentru negoț în interiorul țării, ceeace ne-ar fi permis, în mod oficial, să dăm iama prin satele negrilor. Ei bine, am dat peste ceva mult mai bun. Și povesti camarazilor, încremeniți. istoria celor trei cercetași italieni.

— Nu ! nu se poate, exclamă germanul Colman.

— Dar, e fabulos ! bâlbâi Davids.

— Irealizabil, accentuă Simpson.

— E real, tot ce poate fi mai real, reluă John Walters. Și știți cine se va ocupa de benzina trebuincioasă și de cai pentru transport ? Știți cine va escorta pe cei doi cercetași la întoarcerea spre locul unde au ascuns aeroplanul ? Știți cine-i va ajuta să smulgă din mâinile negrilor pe camaradul lor ? Noi, amicii mei ! Și ghiciți ce-o să se întâmple...

— Fertenfel ! întrerupse Colmar.

Vom pune mâna pe aeroplan și după ce îi vom schimba înfățișarea ne vom duce la Lisabona, de pildă, vom pune să se constate în mod oficial plecarea noastră și vom câștiga milionanele...

— Exact ! exclamă Walters, frecându-și mâinile.

— Dar băeții ? întrebă Simpson cu glas puțin tremurător.

Davids dete din umeri. aruncând o privire piezișe spre Simpson, pe când John Walters ascundea un zâmbet crud.

— Totdeauna nehotărît e Simpson ăsta... Băeții ? mare lucru ! Unul e în mâinile negrilor, îl vom lăsa. Cât pentru ceilalți doi, îi vom rătăci prin pădure și îi vom lăsa acolo...

— Vii ? obiectă Colmar.

— Ho-ho...

Și John, Davids, Colmar se priviră cu un aer feroce, pe când Simpson ca și când n'ar fi vrut să ia parte la acel complot plecă fruntea și începu să soarbă supa.

Ceilalți schimbară o privire de înțelegere. Era lucru hotărît. La prima ocazie se vor cotorosi de Simpson, care era slab ca îngeri și le putea face încurcături...

— Repet întrebarea, zise iarăș Colmar.

Îi lăsăm vii în pădure ?

Ceilalți doi ezitară...

Atunci Colmar. dând un pumn în masă strigă :

— Vii, se pot înapoia la Mozambic sau se pot duce în colonia Capului sau în Somalia italiană. Pot scăpa de lei de jaguari, de negri... și atunci vor vorbi. Vor fi ajutați și mulțumită telegrafiei fără fir. vom fi arestați la Lisabona sau la New-York.

O tăcere urmă acestor cuvinte, apoi John Walters murmură :

— Numai morții nu mai vorbesc, camarazi.

— Bine, răspunse Davids, tu ești șeful nostru, John ordonă deci.

— Voi ordona când va fi momentul — răspunse John.

Și fără să mai adaoge ceva, începu să mănânce. Ceilalți îl imitară.

Și în gândul lui Walters, lui Davids și al lui Colmar, cei trei cercetași fură definitiv condamnați, tot așa ca și Simpson.

CAPITOLUL II

Biletul lui Simpson

Pe când se urzea acest complot împotriva lor, cei doi cercetași, Raimond și Marius, conduși de „guvernator" într'o frumoasă odaie cu două paturi, se desbrăcară repede. Deoarece mâncaseră din belșug dimineața, înainte de a sosi la Mozambic, refuzară prânzul ce le oferea Sandrago, dar nu și patul. De atâtea zile și nopți nu se mai desbrăcaseră. Dormiseră prin pădurea virgină și pe nisip după cele trei zile petrecute în aeroplan deasupra mării. Ce voluptate pentru acei copii de cincisprezece ani să se culce în cearceafuri curate și răcoroase și să-și poată întinde în voie corpul obosit.

— Ce păcat, zise Marius, când fură culcați, că nu e și Jan Bart cu noi.

— Bietul Jan Bart ! zise cu tristețe Raimond. Numai de nu l'ar fi ucis ! Nu m'aș consola toată viața !

— Știi, Jan Bart e jumătate normand și jumătate genovez, zise Marius, care în calitatea lui de lombard, era mai optimist decât Raimond.

— Vrei să zici că e șmecher și curagios în acelaș timp ?

— Da. Nu uita că despărțindu-se de noi ne-a strigat : „Voi găsi un pretext spre a-i conduce la locul unde e aeroplanul și mă veți elibera la întoarcere". Ei bine ! sunt convins că avea o idee și că ideea aceea era bună.

— Și îl vom libera, declară Raimond. Vom reuși desigur, cu concursul domnului John Walters și al prietenilor săi.

Marius nu răspunse imediat. Se învârtea mereu în pat fericit că simțea răcoarea cearceafului pe piele. Dar deodată zise brusc :

— Tu ai mare încredere în acel d. Walters ?

La acele cuvinte, Raimond tresări ; și ridicându-se în pat, privi cu gravitate pe camaradul său, apoi zise :

— Am avut și eu exact același gând. N'ai încredere ? nu e așa ?

— Da, și Marius se ridică și el.

— Ei bine ! nici eu. Nu de la început. Dar tot gândinlu-mă, mi s'a părut prea mieros, prea amabil... Și neîncrederea ta sporește pe a mea, căci de obicei tu ești foarte încrezător.

— Da, dar de data asta e ciudat.

— Ai observat că nu se uită niciodată în ochi ?

— N'am observat. De fapt, n'am observat nimic. E ceva instinctiv. Dar, dacă e așa, ce vom face, Raimond ?

— Mă gândesc că trebue să avem aerul, că nu bănuim nimic, dar să fim cu băgare de seamă. Avem revolverele. Dacă suntem amenințați, nu vom sta la gânduri să ne servim de ele. Dar nu putem pentru o simplă prespunere, pentru o simplă bănuială fără bază reală să refuzăm un concurs pe care l-am primit în primul moment cu atâta recunoștință.

Marius se culcase iarăși. Nu răspunse numai decât. Il cuprindea somnul. Apoi bâlbâi cu glas somnoros :

— Ai dreptate. De altminteri, ce ar avea cu noi acest John Walters și tovarășii lui? Bani n'avem decât atât cât ne trebue ca să plătim benzina și chiria cailor de transport, iar cu aeroplanul ce ar putea face? Nu sunt doar aviatori..., desigur.

Ultimele fraze se sfârșiră într'un murmur.

Istovit de oboseală, Marius adormi brusc, cuprins de somnul adânc și fără vise al unui copil de șaisprezece ani, mort de oboseală.

— Desigur! repetă Raimond și căzu și el cu capul pe pernă, învins de somn.

Cât timp ar fi dormit, dacă nu i-ar fi deșteptat? Poate până a doua zi de dimineață, deși se culcaseră la amiază.

Dar la patru după amiază, doi oameni intrară în cameră, comandantul Sandrago și John Walters.

— Cum dorm, observă cu duioșie „guvernatorul".

— Bravii băeți, zise John Walters. Dar, trebue să-i sculăm și atingse umărul lui Raimond, care era mai aproape de el.

Raimond deschise ochii și se sculă brusc.

— Ce oră e, întrebă el, recunoscând pe „guvernator" și pe Walters.

— E ora patru, dragă prietene. Soarele apune. Peste trei sferturi de minute va fi momentul potrivit pentru plecare. Benzina e gata, încărcată în bidoane pe spinarea a doi catâri voinici, cari sunt mult mai potriviți de cât caii pentru drumul ce avem să facem. Avem și uleiul și unsoare pentru motor. Toate astea au costat vreo două zeci de milreis(1). Apoi mai e chiria catârilor și a celor doi cai pentru d-voastră, pe cari îi vom aduce noi înapoi la Mozambic, când veți reîncepe din nou deasupra Oceanului, eroica voastră călătorie.

1) Monedă portugheză, care valorează 5 fr. 60. Deci 20 milreis fac 112 fr.

Pe când John Walters vorbea cu Raimond, comandantul Sandrago trezise pe Marius.

Îmbrăcați-vă, domnilor, le zise Sandrago în limba portugheză. Vă așteptăm jos, ca să luăm împreună masa de adio.

John Walters tălmăci fraza, râzând și ei cu dânsul.

Raimond și Marius se îmbrățișară repede în tăcere. Apoi Marius zise:

— E ciudat! acum nu-mi pot închipui că acest îndatoritor John Walters ar putea să ne joace vre-o festă! Mi-aduc foarte bine aminte că am avut despre dânsul idei ofarte urâte înainte de a adormi. Dar se vede că era din pricina oboselii, căci, zău, acum nu le mai am.

— Hm! exclamă Raimond, neîncrezător. In orice caz, nu văd ce interes ar avea omul ăsta să ne înșele. Și totuș, nu știu de ce, dar nu mi-e simpatic, cu toată amabilitate alui.

— Ah! cât despre asta! simpatic nu e. Dar, dacă ne ajută să scăpăm pe Jan Bart și să reîncepem eroicul nostru voiaj, cum zice el.... ei bine! îl vom îmbrățișa din toată inima pe acest scump domn John Walters!

După cinci minute scoborau îmbrăcați cu hainele lor de cercetași pe care în timpul somnului lor, comandantul pusese să le curețe și să le calce.

După ce mâncară în grabă, dar destul de substanțial, eșiră în curte, unde așteptau doi catâri și șase cai. John Walters prezintă pe cei doi tineri camarazilor săi, cari erau pe cai.

— Colmar Davids și Simpson, zise el simplu, arătându-i pe rând.

Raimond și Marius strânseră mâna comandantului, mulțumindu-i cu efuziune și gravitate. Apoi se urcară pe cai.

Buena fortuna! Buena fortuna! le strigă amabilul, dar puțin prevăzătorul funcționar portughez.

Și eșiră în trapul cailor din Mozambic.

John Walters, Marius și Raimond precedau pe Colmar, Davids și Simpson, cari erau urmați de doi catâri încărcați cu benzină și celelalte lucruri de care aveau nevoe. Până la orele șeapte merseră fără să se oprească, pe un drum rău, care, la patru chilometri de Mozambic se depărta de țărmul mării și pătrundea în pădure.

— Plaja face curbe foarte mari, explicase John Walters. O vom regăsi mâine dimineață și vom merge dealungul ei până la locul unde ați lăsat aeroplanul. Da, pentru la noapte e mai bine să luăm drumul ăsta, care taie drept și ne va duce la niște barăci făcute de coloniștii portughezi, vânători de elefanți. Ne vom odihni câteva ore. Apoi, vom porni din nou și o vom lua dealungul plajei.

— Cunoașteți ținutul? întrebă Raimond.

— Până la barăci, da ! răspunse John Walters. Dar de acolo înainte, nu... In orice caz, e preferabil s'o luăm pe țărmul mării, căci nu riscăm să ne pierdem.

Când se înoptă, lăsară cai să răsufle un sfert de oră. Apoi, tărăș în trap porniră înainte pe drumul acela ce se făcea tot mai prost. Incetul cu încetul deveni o simplă potecă pe care porniră unul după altul.

Din când în când se auzea, în depărtare, strigătul unui elefant, sau, mai aproape, miorlăitul vreunui jaguar sau muget unui leu pornit după pradă.

Dar, partea aceea a pădurii, care era relativ destul de frecuentată de portughezii din Mozambic, era desigur suspectă fiarelor sălbatice, căci călăreții nu avură nici o întâlnire neplăcută.

Și în clipa în care Marius, care-și păstrase ceasul cu cadranul luminos, anunță că mai erau zece minute până la mieul nopții, John Walter, care mergea în fruntea lor, zise simplu:

— Sosim chiar acum !

După două minute își oprea calul în marginea unui lac al cărui aspect sinistru impresiona extraordinar pe cei doi cercetași.

La licărirea palidă a stelelor se vedea un spațiu rotund acoperit cu un pământ negricios și ars de soare în mijlocul căruia se distingea un soi de baracă de scânduri negre, care părea turtită de pământ și în jur arborii imenși ai pădurii virgine, atât de înalți încât făceau impresia că sufocă.

Și această impresie lugubră trezi în ei teama de un pericol nedeslușit de care ar fi fost amenințați. Fără voie amândoi ridicară ochii spre John Walters. Și văzură, o clipă, ochii sticălucitori ai acelui om, țintiți asupra lor, de data asta bine deschiși și cu o expresie de bucurie feroce. Dar nu fu de cât un fulger. In clipa următoare nu-l mai văzură de cât din profil și John Walters spuse:

— El bine, vom poposi aci. Vom lega caii împrejur. Și cum pe vremea asta nu sunt pe aci vânători de elefanți, vom putea dormi liniștiți până dimineața. Se întoarse apoi spre cei doi băeți și fără să ridice ochii le spuse cu glasul său mieros :

— Comerazii mei, Colmar, Davids și Simpton, cari s'au oferit înainte de a fi pregătit această expediție, vor veghea la noapte. Ei vor aprinde focurile și le vor întreține pe când noi vom dormi. Și noaptea viitoare, vom veghea la rândul nostru. Sper, de altminteri, că poimâine, vom ajunge ținta noastră.

Intre timp ceilalți trei se scoborâseră de pe cai și trăgând șeile și caii de căpăstru înaintau spre baracă. Și deodată, pe

cand ultimul dintre acei oameni trecea pe lângă el, Raimond Halsan, simți că i se strecură repede ceva în mâna stângă, pe care o ținea dealungul coapsei. Tresări și strânse obiectul, înțelese, pipăind-o, că era o bucată de hârtie și din clipa aceea nu mai avu alt gând și altă dorință de cât să citească ce era scris, de oarece era sigur că trebuia să fi fost un bilet. Dar, cum să facă? licărirea stelelor nu ajungea. Marius avea în buzunar lampa electrică; dar cum să se servească de ea, fără a atrage atenția celorlalți?

John Walters se dase jos de pe cal. Cei doi cercetași îl imitară. Și deodată, cu un ton pe care se silea să-l facă natural și calm, cu toată violența emoției ce simțea, Raimond zise lui Marius:

— Dă-mi lampa ta electrică, sunt curios să văd interiorul acestei barace.

— Foarte bine, zise John Walters, fără să bănuească ceva. Uitați-vă dacă nu cumva servește de adăpost vreunei fiare, căci ușa trebue să fie deschisă. Și nu uitați să țineți gata revolverul. Cei doi cercetași lăsară caii în grija lui John Walters și a tovarășilor acestuia și, scoțând revolverele, intrară în colibă.

— Iute, zise Raimond lui Marius, aprinde lampa și lumineaz-mi. Apoi adăogă încet:

— La seama! Simpson mi-a dat un bilet.

— Ei, la naiba murmură Marius, care avea obiceiul să-și exprime sentimentele sub forma unor exclamații pitorești, dar în fond, inocente.

— Să ne facem că inspectăm coliba, întorcând spatele spre ușă, șopti Raimond, dar aruncă toată lumina asupra mâinilor mele, ca să pot citi pe când umblu.

Așa și făcură. Și desfăcând biletul, Raimond văzu câteva cuvinte scrise cu creionul, într'o italienească fantastică, cu o ortografie extraordinară, dar scrisă clar, deși fără nici o punctuație.

Și citi dintr'o ochire, cele ce urmează:

„Dacă țineți la viață, nu dormiți și țineți în mână revolverele. John Walters e banditul Braț-de-Sânge. Și eu sunt condamnat și voi fugi la noapte. Eu nu știu italienește și am pus pe un prieten din Mozambic să-mi scrie acest bilet".

La lumina lămpii electrice, Marius văzu chipul lui Raimond, pălind.

Ce e? întrebă el îngrijorat.

Cu un gest brusc, Raimond vârî biletul în buzunar și repetă în șoaptă cele scrise într'însul.

Marius nu-și putu opri o exclamație. Amândoi se priviră lung. Dar, în clipa aceea auziră un zgomot de voci, venind de

afară și văzură la lumina palidă a stelelor pe Colmar și Simpson, care se certau cu violență.

Davids la doi pași aprindea focul, fără se sinchisească de ei. Iar John Walters cu căpăstrul în mână, murmura în italienește :

— Ei la dracu, n'o să sfârșească odată?

Nu vedea pe cei doi cercetași, cu revolverele în mână.

Și cearta deveni din ce în ce mai violentă. Raimond și Marius nu înțelegeau nici cauza, nici scopul, deoarece cei doi se certau în limba portugheză.

Deodată Marius văzu o lamă lucind în mâna lui Colmar. Se repezi țipând, dar era prea târziu. Mâna germanului, ridicându-se cu repeziciunea fulgerului, împlântă lama până în plăsele în gâtul lui Simpson.

Nenorocitul bătu aerul cu brațele și căzu greoi pe spate, pe când Colmar își trăgea cuțitul din rana din care țâșnea un cel de sânge.

Marius rămase împietrit. Și abia atunci John Walters se duse la Colmar și gesticulând cu violență îi vorbi pe un ton ridicat.

Cei doi băeți îngenunchiaseră lângă corpul lui Simpson, dar văzură îndată că era mort. Avură atunci amândoi acelaș gând.

— E un asasinat premeditat, murmură Raimond. Să ne acuțăm și să luăm seama.

Dar John Walter care venea spre ei le zise cu o voce în care se citea bine ipocrizia:

— E mort, nu-i așa?

— Da! zise Raimond tremurând de indignare și de furie.

John Valters ridică din umeri și cu o compătimire perfect simulată, dar care nu mai înșelă pe cei doi tineri zise :

Bietul băiat. Nu se înțelegeau niciodată el și Colmar. Asta, trebuia să se întâmple odată și odată. Simpson, cu un moment înainte îl insultase mai grav ca deobicei. Colmar, care e violent, nu s'a putut abține și.... Ah, dragii mei prieteni, tovarășii mei s'au cam sălbăticit în țara asta...

Raimond și Marius ar fi vrut să-i strige în față toată indignarea lor și se gândeau că acum ar fi fost momentul să îndrepte și ei armele asupra celor trei mișei, cari asasinaseră pe Simpson. Dar , doi tineri de șaisprezece ani, cari părăsiseră doar de câteva zile viața de familie, n'au pentru omucidere, — fie ea chiar necesară, — decizia rapidă, energia oamenilor măspriți de primejdie și aventuri.

Uciseseră, ce e drept, doi sălbateci, dar atunci se apărau, pe când acum, să ucidă cu sânge rece pe acei trei oameni nevăzuți... deși presimțeau că erau inamicii lor cei mai înviermnați, totuși nu se puteau hotărîi s'o facă...

In timpul acesta Walters vorbea foarte însufleţit cu Colmar şi când tăcu acesta bătu pe umeri pe Davids, care se ridică de jos. Amândoi ridicară cadavrul lui Simpson şi îl transportară în noapte, spre drumul pe care veniseră.

John Walters, apropiindu-se de cei doi cercetaşi, le zise liniştit, ca şi când n'ar fi observat aerul lor ameninţător :

— Sper că nu veţi păstra o impresie urâtă despre această dramă. Simpson, era prefăcut şi rău. El ar fi omorît într'o zi pe Colmar, dacă acesta nu i-ar fi luat înainte. Aci nu există legi. Fiecare se apără şi-şi face singur dreptate.

— Nu importă! răspunse Raimond. De vreme ce ştiai, era de datoria dumitale să împiedici această crimă.

— Nu mă gândeam că se va petrece chiar în momentul acesta. Dar, hai mai bine să schimbăm vorba, vreţi?

Şi schimbând tonul, întrebă, zâmbind :

— N'aţi văzut nimic suspect în colibă, nu-i aşa?

— Nu! zise Marius.

— Atunci duceţi-vă şi vă odihniţi. Voi veghea eu şi cu camarazii mei.

— Aveţi dreptate, zise Raimond. Vino, Marius, Şi ca şi cum ar fi vrut să-i arate lui Walters că drama era uitată, puse revolverul la brâu. Marius îl imită şi amândoi intrară în baracă, închizând uşa după ei.

CAPITOLUL III

Afară şi înăuntru

Singur, în picioare, lângă caii şi catârii legaţi de parii bătuţi în jurul colibei, John Walters aşteptă întoarcerea lui Colmar şi a lui Davids. Din când în când asvârlea în cele două focuri bucăţele de lemne pe care le pregătise Davids. Când văzu prin întuneric, pe cei doi întorcându-se, le eşi înainte. Şi câte şi trei formară un grup compact la vreo două zeci de metri de colibă.

— Ce fac? întrebă Colmar, încet.

— Sunt înăuntru.

— Bănuesc ceva?

— Nu, nu cred. Sunt doar emoţionaţi şi surprinşi.

— N'ar avea de ce să fie bănuitori de oarece nu e pentru noaptea asta... Apropos John, ai hotărît?

— Aşa e, zise Colmar. Când vom da lovitura?

— M'am gândit, răspunse John Walters. E mai bine ca să ne punem planul în execuţie, să aşteptăm ca aeroplanul să fie montat şi gata de plecare... Înţelegeţi-mă bine ! Mai întâi, ca să nu trezesc vre-o bănuială. n'am mai vrut să-i întreb în ce loc e ascun aeroplanul. Apoi spre a-l remonta e mai bine ca să

avem și concursul lor. E un aparat de model nou. Poate că ți-ar fi greu să-l montezi singur, Colmar.

— In cazul ăsta ? observă Colmar...

— Incazul ăsta, le vom zbura creeri când aeroplanul va fi gata să pornească. Vom asvârli cadavrele în vreun tufiș, unde vor fi mâncați de fiare, e singurul mijloc de a-i face să dispară, fără ca cineva să le mai dea de urmă. Dar până atunci, să nu stricăm lucrurile. Să nu spunem nici un cuvânt, sau să riscăm vreun gset, care să le dea alarma. Și tu Colmar, mâine dimineață, înainte de plecare, te vei duce să le exprimi părerea ta de rău pentru gestul de furie și de apărare, care te-a făcut să implânți cuțitul în gâtul lui Simpson.

— Ai dreptate, John, spuse germanul cu un zâmbet șiret. Dar ce facem până la ora plecării?

— Tu și Davids întrețineți focurile și păziți caii și catârii. Trebue neapărat ca noaptea să treacă în liniște și să nu se mai întâmple incidente de genul ăsta. Cât despre mine, cad de somn. Mă voi înfășura în manta și voi dormi lângă baracă. Și cei trei oameni se apropiară de colibă. Dormeau oare cei doi cercetași ? Nu, desigur, pe când, afară, cei trei bandiți complotau împotriva lor. Raimond și Marius se înțeleseseră și ei ce aveau să facă.

Abia intrați în colibă, după ce închiseră ușa, o baricadaseră cu un lemn destul de solid pe care îl găsiseră într'un colț. Apoi cu lanterna electrică în mână, gata s'o aprindă și cu revolverele într'alta, stând jos umăr la umăr și cu spatele rezemat de partea cea mai solidă a barăcei, începură să discute cu glas înăbușit, în mijlocul întunericului.

— Raimond, zise Marius, tu ai o idee? Care?

— Ideea mea e să stăm liniștiți, dar în gardă până mâine noapte.

— Și dacă putem fugi în noaptea asta?

— Nu! nu, n'am putea fără să ucidem pe acești trei bandiți, căci dacă plecăm trebue să luăm cu noi cel puțin catârii cu benzina, uleiul și unsoarea. Și îți mărturisesc că n'am curajul să trag cu sânge asupra lor, ori cât ar fi de criminali...

— Adevărat, zise Marius — și eu simt ca și tine !

— Afară de asta, am risca să ne rătăcim noaptea asta, dacă vrem să tăiem prin pădure. Iar ca să ne întoarcem și s'o luăm iar pe marginea mării dela locul unde deviază drumul, adică la patru chilometri de Mozambic, vezi ce acol imens ar trebui să facem. Pe când mâine noapte va fi cu totul altfel. Mai întâi vom fi atunci pe plajă și nu vom mai risca să ne rătăcim. Apoi, va fi rândul nostru să veghiem. Și pe când banditii vor dormi, vom putea fugi luând cu noi nu numai catârii, dar și caii, așa că le va fi peste putință să ne mai ajungă.

— Bravo, răspunse Marius. Dar eu cred că John Walters va veghia cu noi mâine noapte.

— Asta nu mă îngrijeşte, răspunse Raimond. Voi avea în buzunar basmaua mea de cercetaş şi la momentul oportun ne vom arunca asupra lui Jhon Walters şi eu îi voi astupa gura pe când tu îl vei lega cu o frânghie peste braţe şi vei face un nod solid ca să nu se mai poată mişca.

— Foarte bine zise Marius, dar ştii ce, mă gândesc că am făcut rău că am baricadat uşa, căci dacă banditilor le vine în gând să ne joace festa în astă noapte şi încearcă să pătrundă în baracă, găsind uşa baricadată, vor pricepe că ne ferim şi atunci...

— Aşa e şi pe urmă, sunt capabili să ne fure caii şi să fugă lăsându-ne aci.

— Mai bine scot lemnul de la uşă şi prin crăpătură vom putea supraveghia caii şi catârii.

— Şi dacă banditii intră, ne sculăm, tu aprinzi lampa şi la cel mai mic gest tragem...

— Da!

Scoaseră iute bârna pe care o puseseră şi uşa rămase aproape închisă. Prin crăpătură, Marius putea vedea la lumina focului pe cei trei oameni grupaţi la o mică distanţă. Apoi întorcându-se la Raimond îi zise:

— Ştii ce cred eu, Raimond ? Cred că banditii ăştia vor să ne ucidă, să ne fure aeroplanul şi să câştige premiul Carnegie.

— Aşa trebuie să fie căci afară de aeroplan nu văd ce i-ar putea ispiti la noi, căci bani, ştiu că abia avem cu ce plăti benzina şi caii.

— Desigur şi presupun că unul dintre ei trebuie să fi fost aviator. Colmar acela e german. Poate că a făcut serviciul militar la vre-o secţie de aviatori.

— Poate că şi John Walter... E unul din acei aventurieri, cari trebuie să fi învăţat de toate, riscând totul.

— In orice caz, declară Marius, n'au pus încă mâna pe „Aeroc".

— A nu! răspunse cu energie Raimond, şi cei doi cercetaşi tăcură. Orele trecură încetul cu încetul şi însfârşit primele licăriri ale zorilor începură să pătrundă în colibă prin uşa intredeschisă şi printre crăpăturile dintre scânduri. Cei doi cercetaşi, cari nu închiseseră ochii toată noaptea, se priviră şi se înţeleseră fără a-şi vorbi. Punându-şi revolverele la brâu, se ridicară şi eşiră, făcându-se că-şi întind braţele ca şi când abia atunci s'ar fi deşteptat dintr'un somn adânc. La zece paşi, în faţa unui foc care se stingea, Davids, şezând turceşte, fuma liniştit din pipă. Ceva mai departe, Colmar se distra curăţind cu cutitul, — acela cu care asasinase pe Simpson, — o cracă rupta

dintr'un arbore. Intins lângă baracă și înfășurat în manta până peste ochi, John Walters dormea. Catârii și caii ședeau nemișcați.

Colman, văzând pe cei doi băeți eșind din colibă, asvârli repede craca, vîrî cuțitul în buzunar și apropiindu-se de ei le zise scoțându-și pălăria de pâslă diformată și exprimându-se într'o italienească scâlciată cu un oribil accent prusac:

— Tinerii mei domni, vă cer scuze pentru cele întâmplate aseară. Și fiindcă cei doi tineri făcură fără voie un gest de repulsiune, Colman, simulând admirabil o puternică emoție, adăogă:

— Vă rog, dați-mi voie să mă explic.

Veți înțelege că nu sunt un asasin. Simpson mă ura, mă provoca... Și germanul vorbi mult, povestind o istorie compacată, spre a dovedi că fusese în legitimă apărare.

— Bună dimineața. bravii mei prieteni, zise o voce dulce și voioasă.

Cei doi cercetași se întoarseră: John Walters le întindea mâinile. Cu toată sila ce o simțeau, i-o strânseră și ei.

Pe când Colmar și Davids pregăteau cele necesare pentru făcut cafeaua, Raimond și Marius conversau liniștit cu John Walters.

— Marea e colo în spre Vest, zise John Walters, întinzând brațul în direcția ridicată. Vom tăia deacurmezișul pădurea, luându-ne după urmele fiarelor, care merg dealungul unui râu la treizeci de metri de aci. Și e evident că acest râuleț care curge de la vest la est ne va conduce la Ocean.

Vorbiră apoi despre timp, care promitea să se menție frumos. Băură cafeaua și trei minute după aceea eșind din pădure, ajunseră la râu

Era, în realitate, un mic curs de apă, lat de șase-șapte metri. Dar cum să găsea în anotimpul secetei, apa nu curgea în mod egal, ci ici și colo mai adâncă sau mai strâmtă, fără a cuprinde niciodată toată albia.

— Minunat, zise John Walters. Nu vom fi nevoiți să mai umblăm pe drumuri rele. Vom lăsa animalele să treacă prin albia râului, căutând numai să nu ne spargem capetele de trunchii de arbori răsturnați și să nu ne gâtuim cu lianele.

A se citi urmarea Capitolului

BRAȚ DE SANGE

în fascicola No. 2

Les Trois Boy-Scouts, *de Jean de La Hire*

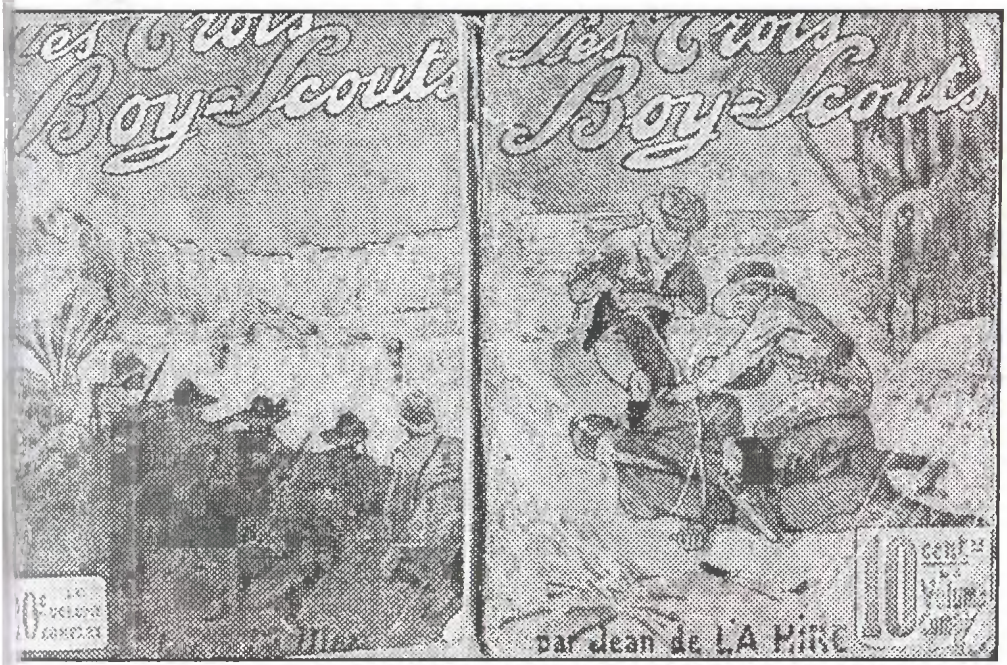

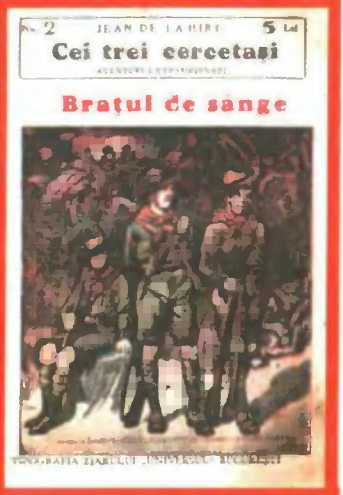
No. 2 JEAN DE LA HIRE 5 Lei
Cei trei cercetași
AVENTURI EXTRAORDINARE
Brațul de sânge
EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Les Trois Boy-Scouts
par
Jean de La Hire
5 centimes le Volume Complet

JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
AVVENTURE MERAVIGLIOSE
Alla ventura!

No. 1 JEAN DE LA HIRE 5 Lei
Cei trei cercetași
AVENTURI EXTRAORDINARE
La voia întâmplării!
EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Les Trois Boy-Scouts
par Jean de LA HIRE
10 centimes le Volume Complet

JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
AVVENTURE MERAVIGLIOSE
Braccio di sangue

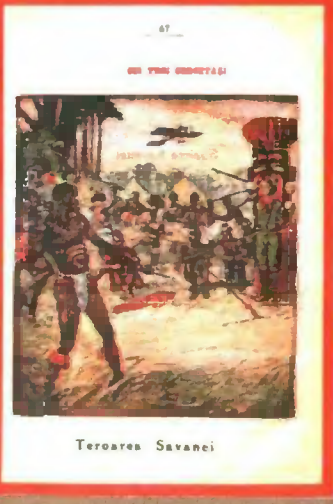
Teroarea Savanei

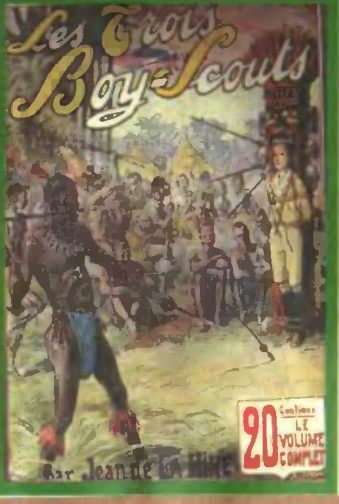
Les Trois Boy-Scouts
20 centimes le VOLUME COMPLET

JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
AVVENTURE MERAVIGLIOSE
Il terrore della Savana